

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ПОДГОРИЦА, АВГУСТ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2644

ПОТПИСАНА СРПСКА ЛИСТА

**ЗА ПАРЛАМЕНТАРНЕ ИЗБОРЕ
ЗАКАЗАНЕ ЗА 10. СЕПТЕМБАР**

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

СТРАНКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да ђосїодине
Најс,
ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагаїи.
Ја се не
нећу одрећи,
їа макар и завршио
свој живої у Хаџу”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Издање приредио

Душко Секулић

Редакција

Огњен Михајловић, Амџат Мигати,
Будимир Нићић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божић и Драгица Томић

Лектори

Ивана Борац и Зорица Илић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеца

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветковић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јовановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104, од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Уводник

Прошао је референдум и на њему су, као што знате, учествовала два блока. Блок за заједничку државу и блок за растурање државе. На челу другог блока био је Ђукановић, а на челу првог Предраг-Пеђа Булатовић.

Ђукановић је по шести пут „прегазио“ Булатовића, али и већински дио државотворног народа.

Двадесет првог маја ове године изгубили смо државу, али и Булатовић шансу да било када буде у српском блоку и да заступа српске интересе!

Просто, да човјек помисли, како Булатовић води српски блок из пораза у пораз „са злом намјером.“

Зато су се Срби у Црној Гори окупили око Српске листе која ће на изборима имати највише шанси да – побиједи.

Не само зато што та листа има најбоље људе, већ што ће сваки Србин, најзад, знати своју опцију. Јасно!

Томислав Николић, замјеник предсједника Српске радикалне странке, 7. августа ове године, потписао је споразум о коалиционом учешћу на изборима 10. септембра.

Српска радикална странка др Војислав Шешел ће од септембарских парламентарних избора бити „парламентарна!“

Српска листа спремна за победу

• Томислав Николић, замјеник председника Српске радикалне странке, 7. августа у Подгорици потписао споразум о заједничкој изборној листи на парламентарним изборима, који ће се одржати 10. септембра 2006. године у Црној Гори

С тални порази опозиције, предвођени Булатовићем, од ДПС-а и Ђукановића створили су потребу да се око идеје Српства окупе политичке странке које су, у стању да побједи режим, али и да принципијелно, на закону заснованом праву штите српски народ у Црној Гори. Национална права Срба у Црној Гори посебно су угрожена од доласка Ђукановића на власт, али и Булатовића на чело опозиције.

Зато се указала потреба за стварањем Српске листе.

Томислав Николић, замјеник председника Српске радикалне странке, 7. августа у Подгорици је потписао коалициони споразум са представницима Српске народне странке, Народне социјалистичке странке Црне Горе, Академском алтернативом, Српским народним вијећем и Зораном Жижићем.

Свечаном потписивању, у име Српске радикалне странке, присуствовао је и Александар Вучић, генерални секретар.

Текст Споразума преносимо интегрално:

Полазећи од чињенице да је наша држава Србија и Црна Гора, противно демократским стандардима и вољи српског народа, након референдума у Црној Гори, одржаног 21. маја 2006. године, престала да постоји;

констатујући да су сви политички чиниоци блока за заједничку државу СЦГ протекли референдум оцијенили као недемократски и неприхватљив;

слиједећи традицију и историјску чињеницу да су Србија и Црна Гора вјековима тежиле уједињењу;

борећи се за економски напредак заједнице и појединца, демократизацију друштва и владавину права исказујемо приврженост демократским средствима борбе у реализацији наших циљева – остварење јединствене државе Србије и Црне Горе, чување националног идентитета и слободе српског народа.

Међусобно поштујући специфичности програма: Српска народна странка, Српска радикална странка, Демократска

странка – Јединство, Народна социјалистичка странка, Српско народно вијеће и Академска алтернатива склопиле су

Споразум о заједничкој изборној листи на парламентарним изборима који ће се одржати 10. септембра 2006. године

Члан 1

Српска народна странка, Српска радикална странка, Демократска странка – Јединство, Народна социјалистичка странка, Српско народно вијеће и Академска алтернатива напустиће на изборима за посланике у Скупштини Републике Црне Горе који ће се одржати 10. септембра 2006. године са заједничком изборном листом под називом: Српска листа.

Члан 2

Потписници споразума ће се залагати за следеће програмске циљеве:

- промена актуелне власти у Црној Гори, успостављање демократског друштва, владавина права, заустављање дискриминације српског народа, децентрализација власти на локалне заједнице као брана појави аутократизације, борба против организованог криминала и корупције,

- током израде новог Устава РЦГ, тражићемо темељну реформу политичког система како би се највишим правним актом обезбједила: конститутивност српског народа у Црној Гори, пропорционална заступљеност свих народа у органима државне управе, културно-просветна аутономија за све народе који то желе и дводомни парламент. Такође, Уставом мора бити прецизирана заштита свих облика својине Српској православној цркви у Црној Гори као и заштита српског језика и српских националних симбола,

- политика равномјерног територијалног развоја, независно судство, самостално тужилаштво, опорезивање неопорезоване добити и дохотка у периоду од распада СФРЈ, садржаних у садашњим имовинским билансима правних и физичких лица, праведна реституција имовине одузете револуционарним законима, ревизија досадашњег процеса приватизације, својење дужничко повјерљачких односа на ниво примјерен тржишним економијама,

- јачање слободне јавности, као контролора демократских процеса, информисање на матерњим језицима, политика смањења емиграционих токова, постепени прелаз на систем образовања који би био компромис индивидуалних жеља и могућности запошљавања,

- развијање посебних веза између српског народа у Црној Гори и државе Србије, сарадња са међународном заједницом кроз све међународне институције и организације,

Члан 3

Потписници Споразума су се договорили да се распоред мандата на заједничкој изборној листи утврђује посебним анексима, који су саставни дио овог Споразума, а субјекти: СРС, ДСЈ, НСС, СНВ и АА их потписују са носиоцем изборне листе Српска листа, председником СНС, Андријом Мандићем.

Члан 4

Посланички мандати, у оквиру укупног броја мандата које добије заједничка изборна листа, распоређују се на начин што ће свакој партији или невладиној организацији –

потписници овог Споразума припасти онолики број посланичких мандата колико она има својих кандидата на заједничкој изборној листи закључно са редним бројем на изборној листи која одговара броју освојених посланичких мандата.

Члан 5

Потписници Споразума исказују спремност да посланици дјелују у оквиру посланичког клуба Српска листа.

О евентуалним промјенама посланика у Скупштини одлучује свака потписница самостално за свој мандат, у оквиру договорене квоте из одговарајућег анекса овог Споразума.

Члан 6

Потписници Споразума се обавезују да ће се у свом политичком дјеловању придржавати циљева и принципа утврђених овим Споразумом.

Члан 7

Потписници Споразума се обавезују да неће склапати појединачне политичке савезе или коалиције са другим политичким партијама без претходног договора свих потписника овог Споразума.

Члан 8

Потписници Споразума су сагласни да воде јединствену изборну кампању и да сав потенцијал ставе у функцију постизања успјеха заједничке листе. Координацију активности спровешће представници које овласте председници партија и невладиних организација.

Члан 9

Пред државним органима Републике Црне Горе овај Споразум представља Андрија Мандић, председник Српске народне странке.

Члан 10

Потписници Споразума се обавезују да овај Споразум испуњавају уз међусобно повјерење и уважавање, а евентуална спорна питања у вези са примјеном овог Споразума, рјешаваће председници партија и представници невладиних организација потписница Споразума.

Споразум се може мијењати и допуњавати посебним анексом.

Члан 11

Овај Споразум сачињен је у седам истоветних примјерака, од којих по један примјерак припада сваком потписнику Споразума, а један примјерак се доставља Републичкој изборној комисији.

Члан 12

- Овај Споразум ступа на снагу даном потписивања.
- Српска народна странка, **Андрија Мандић**;
 - Српска радикална странка, **Томислав Николић**;
 - Демократска странка Јединства, **Зоран Жижкић**;
 - Народна социјалистичка странка, **Проф. др Ново Вујошевић**;
 - Српско народно вијеће, **др Момчило Вуксановић**;
 - Академска алтернатива, **Војин Грубач**.

Стати у одбрану Српства

- *Полазећи од чињенице да свим странкама које се програмски залажу за заједничку државу Црне Горе и Србије политички легитимитет дају Срби, било би најприродније да се све те странке обједине око формулисања и дефинисања српских интереса у Црној Гори. То је и морална и политичка обавеза свих тих партија. Али, нажалост, у тзв. блоку странака за заједничку државу постоје партије које напросто не примјећују да су Срби угрожени, и не пада им на памет да се боре за њихова права. Проблем и положај Срба за њих напросто није тема. И то је њихово право. За разлику од тих партија, политички чиниоци који су формирали Српску листу желе да се српско питање у Црној Гори не само покрене са мртве тачке, него да се оно трајно ријешити на демократски начин, и да положај српског народа не зависи од тога ко ће бити на власти у Црној Гори.*

Полазећи од чињенице да свим странкама које се програмски залажу за заједничку државу Црне Горе и Србије политички легитимитет дају Срби, било би најприродније да се све те странке обједине око формулисања и дефинисања српских интереса у Црној Гори. То је и морална и политичка обавеза свих тих партија. Али, нажалост, у тзв. блоку странака за заједничку државу постоје партије које напросто не примјећују да су Срби угрожени, и не пада им на памет да се боре за њихова права. Проблем и положај Срба за њих напросто није тема. И то је њихово право.

За разлику од тих партија, политички чиниоци који су формирали Српску листу желе да се српско питање у Црној Гори не само покрене са мртве тачке, него да се оно трајно ријешити на демократски начин, и да положај српског народа не зависи од тога ко ће бити на власти у Црној Гори. Политичке партије и невладине организације, које се налазе на Српској листи, сматрају да српски народ у Црној Гори треба да дефинише своја права, да своје захтјеве испостави режиму у Црној Гори и да са тим упозна домаћу и међународну јавност, а нарочито најбитније факторе у међународној заједници.

Више је него очигледно да је стратегија актуелног режима у Црној Гори елиминисање српског имена са ових простора и то може да не види или политичка незналица или неко ко то просто не жели да види.

Тај циљ се жели и уставно-правно регулисати. Конкретно, то значи да новим Уставом треба регулисати тзв. мањинска права и дефинисати положај тзв. мањинских народа који треба да дају легитимитет већини (која иначе не постоји у Црној Гори, јер ниједан народ не прелази 50 одсто учешћа у укупном становништву Републике), при чему се наравно претпоставља да су већина Црногорци.

Дакле, полази се од претпоставке да постоје мањински народи и Црногорци као већински народ, док Србе актуелни режим нема у виду, као да не постоје у Црној Гори. Режим планира да у нови Устав uvede категорију тзв. црногорског језика као службеног, што значи да ће се српски језик у Црној Гори, након хиљадугодишњег постојања на овим просторима, избрисати и доживјети судбину његовог носиоца – српског народа.

Да се не би остварио тај циљ, који је режим у Црној Гори зацртао као приоритет свог политичког дјеловања, неопходно је формулисати конкретан план како да се српски народ у Црној Гори формира као правно биће, као правни чинилац, и да као такав постоји у Уставу и закону.

Политички субјекти, окупљени око Српске листе, имају конкретан правно-политички и економски пројекат којим се штите витални интереси српског народа у Црној Гори. Тај пројекат је садржан у четири тачке.

1. У новом Уставу Црне Горе, Срби треба да буду конститутивни народ.

2. Новим Уставом треба предвидјети конституисање дводомог парламента који би се састојао од Дома грађана и Дома народа. У Дому грађана важио би принцип један грађанин – један глас, док би у Дому народа сви народи били паритетно заступљени.

3. Новим Уставом треба зајамчити пропорционалну заступљеност свих народа у органима државне управе и локалне самоуправе у складу са њиховом бројном заступљеношћу у Републици, односно општини, и

4. Културно-просвјетну аутономију за све народе у Црној Гори.

Новим Уставом треба регулисати и питање употребе заставе и амблема националних заједница. На основу тога, требало би донијети Закон о употреби заставе националних заједница, као што је то урађено у Македонији, гдје се застава другог по бројности народа у тој држави – албанског народа истиче свуда тамо гдје и македонска застава.

Сума сумарум, политички субјекти окупљени око Српске листе сматрају да у Црној Гори треба реализовати максимално демократско начело које гласи **сва права свима**. Сви народи треба да имају сва права, јер зашто би неки народ имао неко право које неки други народ нема? А национална права су дио укупних права и слобода грађана, и она су извојевана у демократским друштвима.

Вријеме је да се и у Црној Гори почне изграђивати такво друштво.

Будимир Алексић

Извршни одбор одлучио

Бојан Струњаши први на листи

• На сједници Извршног одбора прихваћен предлог да апсолвент Филозофског факултета Бојан Струњаши, буде носилац листе на парламентарним изборима 10. септембра, испред Српске радикалне странке др Војислав Шешељ

Бојан Струњаши, апсолвент Филозофског факултета (одсјек за српски језик и књижевност) носилац је листе Српске радикалне странке др Војислав Шешељ на парламентарним изборима 10. септембра, одлучио је Извршни одбор, 12. августа у Подгорици.

Предлог никшићког окружног одбора подржала су једногласно свих двадесет два присутна члана Извршног одбора па је, након тога, утврђен и даљи редослед на нашој посланичкој листи.

Други је, такође једногласно изабран, Милун Терзић, професор из Пљеваља, трећи Миодраг Мајдов, инжењер из Херцег Новог, четврти Душан Хајдуковић, приватник из Улциња, пети Мирослав Брајовић, саобраћајни техничар из Подгорице, шести Дејан Милићевић, техничар из Даниловграда, док је на седмом мјесту Душко Секулић, новинар из Подгорице.

Листа Српске радикалне странке др Војислав Шешељ биће саставни дио Српске листе, коју сачињавају још Српска народна странка, Српско национално вијеће, Академска алтернатива, Народна социјалистичка странка Црне Горе и странка Зорана Жижича.

Коалиционим споразумом је утврђено да ће представник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, бити у парламенту Црне Горе, тако да ће и странка, након 1995. године постати парламентарна.

Извршни одбор је прихватио информације са терена око формирања листе за локалне парламенте у 14 црногорских општина.

По објективној оцјени, представници Српске радикалне странке би требали бити у парламентима у већини општина. На Извршном одбору су верификовани нови чланови тог тијела, из Никшића и Плујина, као и нова предсједник општинског одбора у Голубовцима – Мирослав Брајовић.

Код утврђивања листе за Подгорицу одлучено је да Душко Секулић буде први на листи за локални парламент, други је Славко Влаховић, члан Извршног одбора, трећи Илија Дармановић, адвокат, четврти Веселин Ушћумлић, пети, Рајко Медојевић, пензионер и шести Момчило Пођанин.

Српска радикална странка др Војислав Шешељ није предложила ниједног кандидата за градоначелнике, али је донијела одлуку да подржи све који буду кандидовани у име Српске листе.

В. Вукотић

Душко Секулић, председник Извршног одбора
Српске радикалне странке др Војислав Шешелъ

Ватикан слави

• Након референдума је прошло више од три мјесеца. Ово вријеме, свакако, није било довољно да већина нас, који смо се искрено залагали за ојшћанак државне заједнице, схваћимо шта се у суштини десило, и просио речено, не можемо схваћити да су актуелни режим, Евројска унија, Ватикан и Сједињене Државе раскинуле и распрљале једно национално биће, итериторјални интешришети и у суштини, раздвојили исти народ иосиавили државне границе на Конашарима и Меховом кришу – каже Душко Секулић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке

• Општи утисак након референдума

Актуелни режим ће много касније схватити да је разбијање државне заједнице камен о врату и самој Црној Гори – каже Секулић.

Као што је познато, националне и етничке групе, а то су у Црној Гори Албанци, Роми и Хрвати, па и муслимани, као исламизирани дио српског народа, гласали су за укидање државне заједнице са Србијом преко 94 одсто, што заправо и није забиљежено у модерном парламентарном животу Европе.

То је, за сада, иницијална каписла за све касније тешке и непремостиве политичке компликације у Црној Гори.

Већ два дана након објављивања резултата референдума огласио се Рифат Феџић, исламски вјерски поглавар у Црној Гори рекавши: „Ми смо Црногорцима поклонили државу, а долази вријеме наплате те услуге...!“

Хрвата у Црној Гори нема значајнији број, њих има отприлике око један посто становништва. Међутим, имају безрезервну подршку званичне хрватске политике, католичког клера у Црној Гори као и званичне политике Ватикана, тако да имају веома велики и значајан утицај на црногорске политичке прилике.

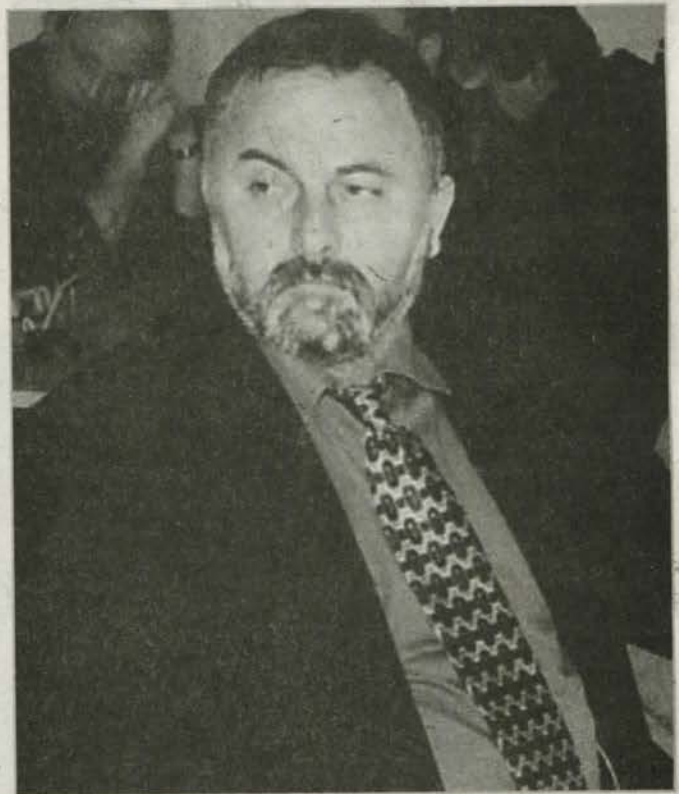
Ако се у обзир узму и неке значајне историјске чињенице, као што су борба Јосипа Броза Тита на уништењу српског народа на свим просторима, па и у Црној Гори, онда је сасвим логично да се „око 40 одсто становника Црне Горе осјећа, у националном смислу, као Црногорци. „То је, да се подсетимо, исти начин дробљења српског националног бића као и стварање нових нација, као што су муслимани, бошњаци...“

Објективном науком можемо доћи само до једног закључка да је црногорска нација измишљена и у научном смислу потпуно неутемељена.

Ако говоримо о државности саме Црне Горе, онда ствари треба посматрати на једино исправан начин. Кад год је постојала државна творевина на овом простору тежила је уједињењу са Србијом, јер је историјски факат и есенцијална истина да је у Црној Гори одувјек живио српски народ.

А када говоримо о референдуму и анализирамо резултате, долазимо до интересантних и веома поучних чињеница које ће нам, надам се, бити потребне код будућег политичког ангажмана.

Оволика национална хомогенизација, посебно када се ради о националним мањинама у Црној Гори и вјерским групама, није забиљежена нигдје а тешко да ће и бити.

• Анализирање резултата референдума по бирачким мјестима, говори много штошта само за себе. Какав је ваш коментар, с обзиром на ове резултате, и какве су последице за неке будуће политичке догађаје на територији Црне Горе?

Објективном науком можемо доћи само до једног закључка да је црногорска нација измишљена, и у научном смислу потпуно неутемељена.

Ако говоримо о државности саме Црне Горе онда ствари треба посматрати на једино исправан начин. Кад год је постојала државна творевина на овом простору тежила је уједињењу са Србијом, јер је историјски факат и есенцијална истина да је у Црној Гори одувјек живио српски народ.

Сви они су ишли логиком, што Србима горе нама боље, тако да је референдумски резултат, у суштини, резултат борбе против српског народа у Црној Гори.

По попису становништва, српски народ у Црној Гори броји нешто преко 30 одсто. Црногорци су група која чини, изражено бројкама нешто преко 40 одсто, од укупног броја становника (преко 20000 Рома и Египћана се изјаснило као Црногорци) док Албанци, муслимани, бошњаци, Роми, Египћани, Хрвати и други, чине остали дио становништва. То је отприлике нешто преко 135000 становника.

Прије и изнад свега у срединама гдје живе припадници националних мањина и вјерских група десила се потпуна национална и вјерска хомогенизација на штету српског народа и његових националних интереса.

Сви они су ишли логиком, што Србима горе нама боље, тако да је референдумски резултат у суштини резултат борбе против српског народа у Црној Гори.

По попису становништва, српски народ у Црној Гори броји нешто преко 30 одсто. Црногорци су група која чини, изражено бројкама, нешто преко 40 одсто од укупног броја становника (преко 20000 Рома и Египћана се изјаснило као Црногорци) док Албанци, муслимани, бошњаци, Роми, Египћани, Хрвати и други чине остали дио становништва. То је отприлике нешто преко 135000 становника.

По бирачким списковима, право гласа на референдуму имало је око 160000 Срба. Анализом бирачких спискова, као и тока кампање, нешто преко 150000 Срба је гласало за опстанак државне заједнице са Србијом. Десетак хиљада Срба није изашло на биралишта 21. маја. Ту чињеницу можемо објаснити огромним притиском државних органа Републике Црне Горе на ово бирачко тијело. Откупљиване су личне карте, вршени су притисци на радним мјестима, уцењивани су људи, плашени да ће, ако гласају за заједничку државу, остати без икаквих основних људских права у Црној Гори. Без обзира на податке које је имала Републичка референдумска комисија, ОЕБС, европски изасланик Мирослав Лајчак и председник Републичке референдумске комисије Франтишек Липка, нико ништа није предузео како би републичку власт у Црној Гори привео познатију права.

Познато је да је овај референдум био непоштен од почетка до краја. Уосталом, сигуран сам да је Предраг Булатовић, у вишесатном разговору са Мирославом Лајчаком знао унапријед резултате референдума. Али, када се изанализирају резултати по бирачким мјестима и градовима онда се просто намећу неки закључци. Цетиње, које се у Црној Гори намеће за престоницу, гласало је 86,38 одсто за отцјељење Црне Горе, што је најбољи доказ да је у том крају и граду Ватикан преузео кључну улогу. На Цетињу се већ јавно пјевају оде папи и његовом католичком клеру. Грађани у овој варошици, без одвода отпадних вода и чврстог материјала плоче католичким водама.

Но, даљом анализом, просто је невјероватно, да на појединим бирачким мјестима у Андријевици, на примјер Гњили поток, гдје 46,51 одсто бирача гласа за отцјељење Црне Горе. Невјероватно!

На другој страни, имамо тридесетак бирачких мјеста гдје гласају Шиптари и муслимани, гдје нико није гласао за опстанак државе. Они су на најтранспарентнији начин показали да им је намјера растурање Државне заједнице. Веома је лош референдумски резултат и у Беранама, што указује на чињеницу да су Васојевићи „као највеће српско племе“ значајно нагржени сепаратизмом. Непријатна изненађења су се десила и у традиционално најсрпскијим срединама какве су Пљеваљска и Херцегновска! Ту се могао очекивати много бољи резултат.

Познато је да је овај референдум био непоштен од почетка до краја. Уосталом, сигуран сам да је Предраг Булатовић, у вишесатном разговору са Мирославом Лајчаком сазнао унапријед резултате референдума. Али, када се изанализирају резултати по бирачким мјестима и градовима, онда се просто намећу неки закључци. Цетиње, које се у Црној Гори намеће за престоницу, гласало је 86,38 одсто за отцјељење Црне Горе што је најбољи доказ да је у том крају и граду Ватикан преузео кључну улогу. На Цетињу се већ јавно пјевају оде папи и његовом католичком клеру. Грађани у овој варошици, без одвода отпадних вода и чврстог материјала, плоче католичким водама.

Но, даљом анализом, просто је невјероватно, да на појединим бирачким мјестима у Андријевици, на примјер Гњили поток, гдје је 46,51 одсто бирача гласало за отцјепљење Црне Горе. Невјероватно!

• **Интересује ме резултат на бирачком мјесту одакле потичете?**

Ја потичем из општине Беране, село Заграђе. На референдуму се 80 одсто изјаснило за очување државе, док је 20 одсто гласало против својих рођака, комшија, кумова-братственика.

Знамо поименично ко је све гласао за растурање државе. Срећан сам због чињенице да ниједан Секулић није гласао против Државне заједнице!

Било је раније неких који су гласали за ДПС и Мила Ђукановића. На референдуму смо сви били истог мишљења – да је најважније сачувати државу.

Да закључим, 148 мојих земљака, рођака, пријатеља и комшија гласало је за опстанак заједничке државе, док је 37 своју душу продало ђаволу.

Ти људи, који су гласали за Ђукановићеву опцију, нијесу се само поспрдали својим прецима, већ на најгори начин, свима нама, плунули у лице.

Неко би рекао „опрости им Боже, не знају шта раде“. Али, ако се зна да је 100 одсто њих хроничних алкохоличара који не знају ни гдје живе, ни шта раде, па ни како се зову – онда је њихов став разваљивања државе потпуно логичан.

• **Били сте активан учесник референдумског процеса, сада говорите помало као опозиција референдумске коалиције. Зашто?**

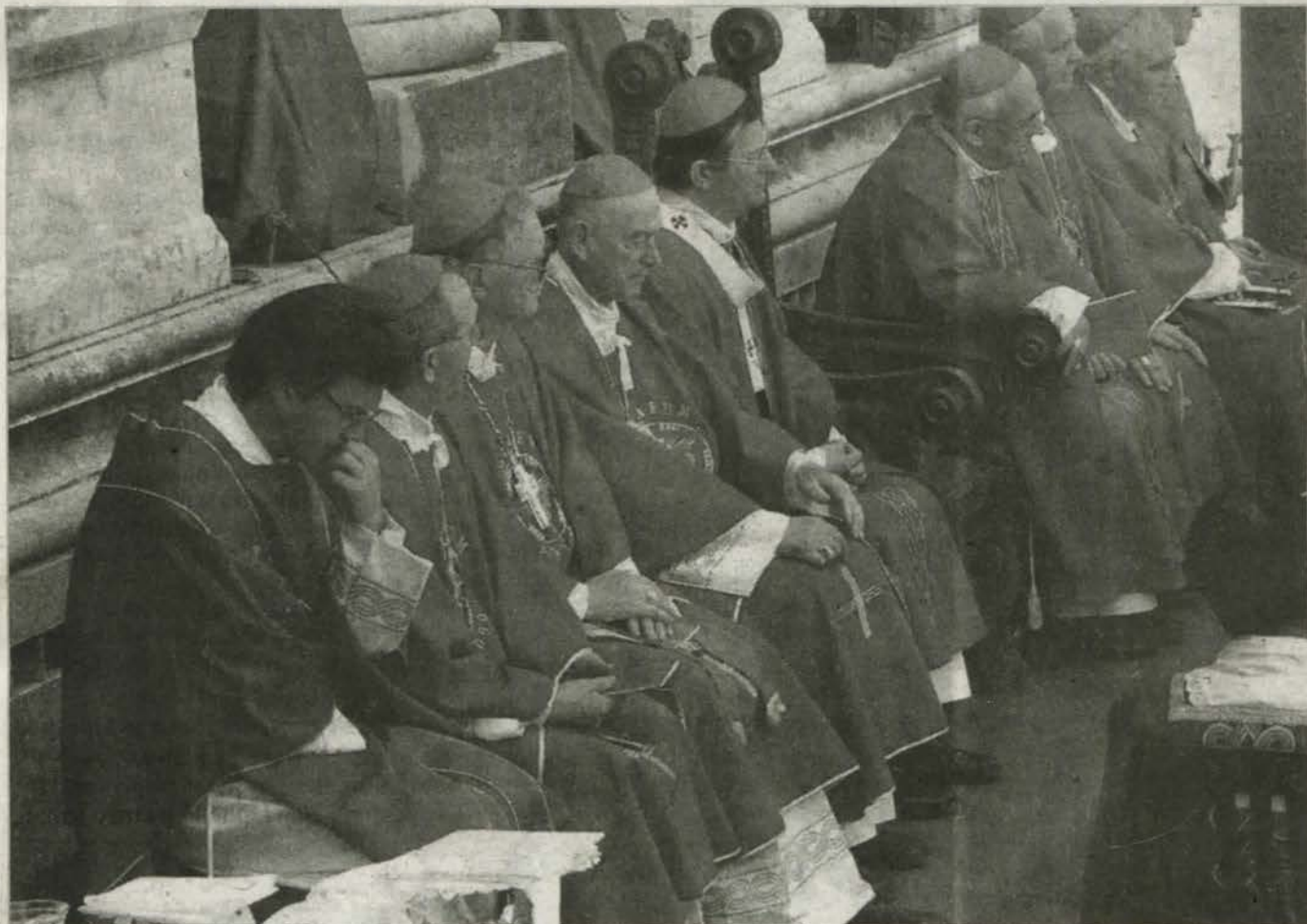
Предраг Булатовић, лидер референдумске коалиције урадио је све како би уништио Српску радикалну странку др Војислав Шешељ у Црној Гори.

Његов велики анимозитет према нама траје одувijek.

Он је учествовао и био директни извршилац, заједно са Светозаром Маровићем, избацивања осам посланика Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из парламента Црне Горе 1995. године.

На свим локалним и парламентарним изборима кампању је градио управо против нас, српских радикала, а није се нимало трудио против ДПС-а и Ђукановића. Морам да кажем да смо искрено и са стрепњом ушли у референдумски

На другој страни имамо тридесетак бирачких мјеста гдје гласају Шиптари и муслимани, гдје нико није гласао за опстанак државе. Они су на најтранспарентнији начин показали да им је намјера растурање Државне заједнице. Веома је лош референдумски резултат и у Беранама, што указује на чињеницу да су Васојевићи „као највеће српско племе“ значајно нагрижени сепаратизмом. Непријатна изненађења су се десила и у традиционално најсрпским срединама какве су Пљеваљска и Херцеговска! Ту се могао очекивати много бољи резултат.

Знамо поименично ко је све гласао за растурање државе. Срећан сам због чињенице да ниједан Секулић није гласао против Државне заједнице!

Било је раније неких који су гласали за ДПС и Мила Ђукановића. На референдуму смо сви били истог мишљења да је најважније сачувати државу.

Да закључим, 148 мојих земљака, рођака, пријатеља и комшија, гласало је за опстанак заједничке државе, док је 37 своју душу продало ђаволу.

процес, за разлику од Булатовића. Он је од самог старта био „растерећен“ референдумског резултата.

На заједничким састанцима лидера странака за заједничку државу објаснио је мирно „да сигурно побеђујемо код услова које је прописала Европска унија, 55 одсто - 45 одсто“.

Наравно, и нама у Црној Гори је било „забрањено“ да се појављујемо на ТВ-у и другим средствима јавног информисања, као и на јавним скуповима.

Ми смо морали да све то истрпимо, јер би се другачије свашта догађало. На примјер, оптужили би нас за пораз на референдуму. Уосталом, убијећен сам да је Булатовић знао да су Европска унија и Америка одлучили да Црна Гора мора бити независна

Булатовић је добио задатак да нас увуче у унапријед изгубљену битку.

Завршио је још један задатак у корист власти и Ђукановића!

Његова „процјена“ је увукла све нас у најтежи пораз – изгубили смо државу!

Он је референдумску кампању водио уз помоћ двије парламентарне странке, Народне странке и Демократске српске странке.

Имао сам утисак да су господа Поповић и Кадић пуки послушници Булатовића. Уосталом, они то морају и да буду. Ако би се десило да ове двије странке самостално наступе на изборима, па и на локалном нивоу – нестале би са политичке сцене Црне Горе.

Он њих позива у коалицију само из једног јединог разлога, а то је да још једном превари дио српског бирачког тијела. У ствари, Народна странка му треба ради контакта са Коштуницом и неколико београдских тајкуна, првенствено мислим на Војина Лазаревића. ДСС и Кадић, осим онога што сам већ рекао (обмане српског бирачког тијела) у тој коалицији и немају неку одређену улогу. Читаво вријеме референдумске кампање Булатовић је потпуно игнорисао Српску радикалну странку др Војислав Шешељ. И зато сам и био принуђен да му у јеку кампање пошаљем писмо које треба у овом броју и објавити.

Колико се искрено залагао за заједничку државу најбоље говори податак да није хтио да се на скуповима и промоцијама појави неко од српских радикала из Србије. Наравно, и нама у Црној Гори је било „забрањено“ да се појављујемо на ТВ-у и другим средствима јавног информисања, као и на јавним скуповима.

Ми смо морали да све то истрпимо, јер би се другачије свашта догађало. На примјер, оптужили би нас за референдумски пораз. Уосталом, убијећен сам да је Булатовић знао да су Европска унија и Америка одлучили да Црна Гора мора бити независна. Булатовић је добио задатак да нас увуче у унапријед изгубљену битку.

Завршио је још један задатак у корист власти и Ђукановића!

• Зашто се распала референдумска коалиција која је, речено бројкама, освојила 185.000 гласова?

Булатовић је губитник. Он је изгубио све изборе, па и референдум у коме смо сви изгубили државу.

Ко и даље хоће да губи, нека гласа и подржава Булатовића. За нас је то само ружна прошлост уз објашњење да га ми никада нисмо ни подржавали, осим идеју опстанка државе.

Сада смо убијећени да је велики манипулатор откривен код највећег дијела српског народа и да је почео крај његових манипулација.

Зато данас имамо једну политичку снагу у облику Српске листе која је у порасту, али која је ноћна мора за Булатовића који ће убрзо остати и без бирачког тијела. Не може српски блок, више никада, водити човек који се национално изјашњава као Црногорац, јер Срби траже, сада, побједничку, снажну политичку акцију, у суштини, ради заштите својих људских и националних права.

За вријеме четворогодишњег мандата у Скупштини Црне Горе, Булатовић и његови следбеници презиру све што је

Булатовић је губитник. Он је изгубио све изборе, па и референдум, у коме смо сви изгубили државу.

Ко и даље хоће да губи, нека гласа и подржава Булатовића. За нас је то само ружна прошлост уз објашњење да га ми никад нисмо ни подржавали, осим идеје опстанка државе.

Сада смо убијеђени да је велики манипулатор откривен код највећег дијела српског народа и да је почео крај његових манипулација.

Зато данас имамо једну политичку снагу у облику Српске листе која је у порасту, али која је ноћна мора за Булатовића који ће убрзо остати и без бирачког тијела. Не може српски блок, више никада, водити човјек који се национално изјашњава као Црногорац, јер Срби траже, сада, побједничку, снажну политичку акцију, у суштини, ради заштите својих људских и националних права.

српско, осим кад дођу избори. Онда се уздају у кратко памћење бирачког тијела. Сјетимо се конгреса СНП-а, гдје се ова странка изјаснила за грађанску, анационалну опцију. Типично брозовски. Тако да се у програмском, националном смислу не разликује од ДПС-а.

Докле ће политичку сцену Црне Горе водити (и позициону и опозициону) Брозови кадрови из комунистичких комитета?!

Или је то међу њима договор који траје одувјек?!

• **Српска листа је већ реалност. Шта су ваши мотиви да будете саставни дио ове коалиције?**

Прво, Српска листа без Српске радикалне странке др Војислав Шешељ није могућа.

Друго, ми смо у тој коалицији веома важан фактор.

Треће, Српска радикална странка др Војислав Шешељ ће бити, након септембарских избора, опет парламентарна, а онда ће раст наше странке бити сталан и неумољив!

Четврто, ми смо у коалицији са странкама чији чланови нијесу заборавили да су Срби и то је сасвим сигурно добар мотив да, у овом тренутку, будемо заједно.

И, наравно, да не заборавим, након избора коначно и најзад, Букановић ће Булатовићу да понуди трајну коалицију.

Треба претпоставити и погледати шта ће тада Поповић и Кадић рећи, још једном превареним људима.

Задатак Српске листе је да преварених људи буде што мање, што ће се на овим изборима и показати.

• **Ваша прогноза на изборима 10. септембра**

Српски народ сада, више него икада раније, мора бити јединствен, а они који га воде морају бити, као што и јесу, мудри и веома упорни у заштити националних, културних, вјерских и политичких права свог народа. Овај режим мора да се урушава. До сада је опстајао на мржњи свега што је српско и православно. То прво морају да увиде бирачи, а након тога и сви остали.

Уосталом, погледајте српску изборну мапу – много је боља, квалитетнија, стручнија и моралнија од свих осталих.

Желим да моја странка на следећим изборима има бар пет посланика и да, како вријеме пролази, буде све успјешнија.

Ми смо сачували образ и част и након свих харанги и притисака. То ће поштени људи знати да цијене.

Имамо и најквалитетније листе на локалним изборима,

имамо најбоље људе који знају шта треба нашим градовима, селима, обичном човјеку, грађанину.

Ми, српски радикали, имамо и завјет и обећање према др Војиславу Шешељу, да ћемо се до краја и без остатка борити за остварење нашег политичког програма. Да би га што прије остварили морамо бити сваког дана све јачи и јачи.

Његова жртва нема границу и то је сигурно наша снага за сва времена.

В. В.

Булатовић и његови сладбеници презиру све што је српско, осим кад дођу избори. Онда се уздају у кратко памћење бирачког тијела. Сјетимо се Конгреса СНП-а, гдје се ова странка изјаснила за грађанску, анационалну опцију. Типично брозовски. Тако да се у програмском, националном смислу не разликује од ДПС-а.

Писмо Булатовићу у референдумској кампањи

Господине Булатовићу,

После низа безуспјешних покушаја да разговарамо и конкретније се договоримо о наставку сарадње у предреферендумској кампањи, принуђен сам, овим начином, да вам се обратим и да вас информисем о неким веома важним чињеницама.

Наиме, као што знате, у вријеме вашег преговарања са Мирославом Лајчаком, представником ЕУ, подржали смо вас (мислим на вас, Поповића и Кадића), како би имали већи кредибилитет, не само пред међународним фактором већ и пред режимом у Подгорици.

Ви сте се, просто, наметнули као вођа Блока за заједничку државу, а ми смо вас, без обзира на раније несугласице, подржали.

Имајући у виду заједнички циљ, који је садржао опстанак заједничке државе са Србијом, као и борбу против криминализованог режима Мила Ђукановића, наша подршка је била сасвим логична, искрена и потребна. Просто не вјерујем, да вам је подршка Српске радикалне странке требала само у том једном тренутку, јер, колико знам, Српска радикална странка је потребна као савезник сваком оном ко се бори за опстанак заједничке државе и рушење режима у Црној Гори.

Да вас подсетим, Српска радикална странка је убједљиво најјача политичка снага у Србији, тако да игнорисање те чињенице, у моменту када се ради о одбрани заједничке државе, у најмању руку личи на чудну појединост.

Српска радикална странка др Војислав Шешељ је парламентарна у дванаест црногорских општина, па је то довољан разлог за сваког онога ко се искрено залаже за очување државне заједнице, да је уважава као значајан чинилац.

Неколико хиљада бирача, које Српска радикална странка др Војислав Шешељ има, нијесу за потцијењивање, посебно у преломним историјским догађајима за Црну Гору.

Да вам поновим: Српска радикална странка учиниће све да заједничка држава опстане и неће урадити ништа што би угрозило овај циљ.

Свакако, ваша „апстиненција“ у контактима са нама заслужује и низ других и у континуитету постављених питања од посебног значаја.

Јер, у најмању руку је чудно да се „одричете сваке помоћи из Србије“, наглашавајући „да политичари из Србије не треба да се појављују у Црној Гори и да се мијешају у референдумску кампању...“, што је потпуно нелогично, с обзиром на јавно изречену чињеницу да желимо суживот са Србијом.

Чињеница је да ви вашим чињењем, умјесто Блока за заједничку државу, правите само дио Блока и то од странака које су вам у овом тренутку блиске.

Ако сматрате да је ваш прекид контакта са Српском радикалном странком, усред кампање, начин „ућукивања“ и њена потпуна маргинализација, погрешна вам је процјена.

Ако мислите да кампању за заједничку државу користите како бисте се у том Блоку обрачунавали са својим неистомислићеницима, онда вам морам рећи да гријешите. У том случају, можемо бити заједно само губитници.

Да вас подсетим, да имамо моћног и заједничког политичког противника, заправо непријатеља, који своју политичку моћ заснива и на нашој неслози.

Сматрам да је политички мудро сачувати опозиционо јединство, јер нас политичка ситуација у Црној Гори приморава на то.

Српска радикална странка је веома савјесна, и неће урадити ништа што би изазвало раздор у Блоку за заједничку државу, али исто тако, нико нема право да Српску радикалну странку у цјелини изопшти из борбе за заједничку државу.

Ако сматрате да је успјех на референдуму постизање „сиве зоне“ онда се ту дубоко не слажемо.

Може се, заправо, догодити да резултат у „сивој зони“ славите и Ђукановић и ви, што би ме неодољиво подсетило на вријеме растурања Савезне Републике Југославије и стварање овакве Државне заједнице.

Апсолутни став моје странке је да је резултат у „сивој зони“, потпуни пораз Блока за заједничку државу. То је, у ствари, потпуни крах ваше политике, политике тз. „парламентарних странака“.

Сложићемо се, то је заправо и највише, потпуни политички пораз Предрага Булатовића, али и свих оних који су стали на чело тз. Блока за заједничку државу.

У суштини, код резултата у „сивој зони“ највећи губитници су заправо грађани у Црној Гори, који се искрено, здружено и без резерве боре за опстанак заједничке нам државе.

Душко Секулић, предсједник Извршног одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ

ПО, Црна Гора!!!

- *Знало се унапријед, знало се и прије него што је почело, знало се још док је трајало, знало се и прије него је, пуцњима, објављено – Црна Гора се одрекла себе да би била сама. Под изговором да враћају одузету јој „дисулфидну” државност, да је извлаче изиод „окупиране србијанске чизме”, уз оправдање да исправљају „историјску неправду” дуго 88 година, сејараци су кутили независну Црну Гору. Кутили је новцем, ујенама и машинацијама, на начин на који је пошашеног шрговца срамота да кути и шилеже а камо ли државу. За малу љару, куљена је „неовисна”. Независна од кога??? Од Србије?*

Од Србије – никако, јер Црна Гора никада није била под Србијом већ са њом и уз њу, уз увијек пружену братску руку, у вољи и невољи. Ко не вјерује, нека прочита списе књаза Николе када је, након седам узастопних гладних година у Црној Гори, молио „брата”, краља Милана Обреновића, да прими више од шест хиљада црногорских породица и да их настани тамо гдје може, јер „овамо поскапасмо од глади”. Ко не вјерује, нека прочита списак стотину највећих донатора за изградњу пруге Београд – Бар, списак којем је на челу, са донацијом од преко 60 тадашњих милиона динара, Пензиона заједница Београда, а први са црногорске стране, на, како су то некада говорили наши спортски коментатори, „високом” 27 мјесту тадашњи (и никад више) „Радоје Дакић” са једним милионом. Ко не вјерује, нека прорачуна колико је један одсто од бруто плата исплаћених у Србији за период од 11 година, колико су запослени у Србији издвајали за обнову земљотресом порушене Црне Горе. Ко не вјерује нека изведе рачуницу колико је за педесетак послјератних година објеката и инфраструктуре Црна Гора изградила новцем Фонда за неразвијена подручја, чији је 40 одсто средстава уплаћивала Србија.

Под изговором да се „Црна Гора” враћа себи (као да је некуда ишла), она је, уз ватромет набављен у Србији, кренула стазом која је одваја од ње саме, од њене историјске, културне, националне и моралне суштине, у чијем темељу стоји, као камен станац, истина да је Црна Гора српска држава а Црногорци – Срби. Наравно, ако се не одричу оних који су им у родослову најдаље до трећег кољена. Јер, ни најнаивнији више не вјерују да ће у новој – старој Црној Гори, над којом већ десетак година кружи „авет дукљанства”, опстати Српска православна црква и њена Митрополија, српски језик и српска духовност. Али, нека се не заваравују ни новокомпоновани Монтенегро- Црногорци да ће и они остати „своји на своме”.

Дубоко свјесни да ће у сваком Црногорцу, само ако му се загреје под кожу, наћи „успаваног” Србина, творци ове нове „неовисне” су већ на трећини пута стварања новог лика Црногораца. Прва етапа у том клонирању јесте тип Црногорца „Монтенегрина”, чији су праоци неке историјске сабласти зване архонт Петар и поп Дукљанин, а следећа ће, сигуран сам, бити нека политолошко-социолошка наказа којој се неће знати ни коријена ни стабла, која ће, уз стручно објашњење Шерба Растодера и Јеврема Брковића да смо вагда били све друго само не Срби и не православци, бити покатоличена и поунијаћена. Ко не вјерује, нека само послушне слављеничке трубе оних који славе побједу над самима собом и кличу: „Е вива, вива, Монтенегро, веро!!!”

Црна Гора је, дакле, „лобиједила” саму себе, извршила еутанасију свега што ју је чинило поносом и утјехом васколиког рода српскога, последњом надом и последњим уточинством пред свеопштим разбијањем и распарчавањем српског државног и духовног простора. Као да никада није би-

ла на Косову, а била је (о томе, макар свједочи она капа црногорска којом се диче, а која је и дан-данас коротна због косовског изгуба), пожурила је да предухитри Тачија и Чекуа. Пожурила је да доврши оно што су још деведесетих започели они који су, упркос чињеници да им је два пута даровао државу а тешке гријехе и јаке препуне геноцида и масакра опростио, заједничку државу са српским народом, доживљавали наметом којег се „ћим прије” треба ријешити. И ријешили су га се, у диму и крви за који су, потом, оптужили спалњене и заклане.

Црна Гора је, дакле, одлучила, свеједно којим процентом, јер проценти су увијек сумњиви, и када су стопроцентни. Под изговором да ће послје „свађе” и „одвајања” љепше живјети са „браћом”, одлучила је тако што је прво посвађала и закрвила браћу унутар ње, потом се одрекла браће с оне стране а за тег који је претегнуо пут братског, политичког, економског и свеколиког амбиса позвала је не са „ДА” уоквирено срцем, већ „ПО” уоквирено оном „самосталном собом”, чије је издвајање онај који се „посветио тако што се осветио” најавио давно. Дакле, „ПО”, Црна Гора, за братско помирење на које још од синоћ, уз слављеничке рафале под прозорима другачијемислећих, позивају такозвани „побједници”.

Неко ће рећи да су ови редови острашћени и набијени националистичким набојем. Далеко од тога. Кад све саберем и одузем, једини кривци за ово што се десило, а чијих погубних и далекосежних последица ни изблиза нијесмо свјесни, смо ми, Срби, макар се звали и Црногорцима. Криви до те мјере да ме је данас, част изузецима, срамота што сам Србин, кад сам овакав и кад смо овакви. Срамота ме је до мјере да не смијем на гроб оцу ни дједу, а камо ли прадеди, срамота ме је дотле да ни синовима више не могу погледати у очи, да се не смијем јавити, ни телефоном, јединој сестри коју сам учинио странцем у Србији.

„Е, вива” срамото наша заједничка, срамото која ћеш нас надживјети.

Емил Лабудовић

Неопходан повратак својој духовности

• *Код два православна народа, Руса и Срба, некако у исто вријеме, јављају се на врхунцу руског, односно српског народног духа, народне књижевности и надасве народног језика, велике и неизмјерне појаве словенског духа, као и „дророчанске” ишио би рекли Досијојевски, Пушкин и Његош*

Његош је као дух православно и чисто словенски проишао по свом стваралаштву из универзалног извора народних пјесама и њиховог богатства језика и стиха. Пјевао је о Богу и Слободи. Мучила га је као касније Достојевског, неслобода свих Словена, јужних поготово. Његово дјело је искра произишла из судара Истока и Запада, ислама и хришћанства.

Неки млади почетници на поетској сцени данашње трагичне Црне Горе које подржавају сенилни, неталентовани и неостварени такође почетници – сепаратисти, као и полу-професори народне књижевности, српске књижевности и језика, олако се одричу од наслеђа, као да им није више потребно, јер они „силином свог духа”, празног духа, злодуха, то превазилазе. Они самим тим чином постају модерни варвари, а дио народа, на срећу не велики, постаје варварски. Престанак напајања из народног стваралаштва и народног језика, прекид са традицијом и великим наслеђем, као и негирање свега претходног, воде те злодуже свога народа стазицама варварским.

Израз српског народног духа, свијести, осјећања, сежу далеко у прошлост код Црногораца и старији су и постојанији од српске и црногорске државе. Налазимо националну свијест и осјећања везане за усмену књижевност, народне пјесме, приче, митове, легенде и у свим другим облицима који су усмено преношени и сачувани од прераде грчких и римских варварских народа све до дана записивања. Најзначајнији и најумнији представници били су свјесни и осјећали су се као припадници српског национа и ту су идеју његовали и развијали до неслућених размјера. На развијању и ширењу српске идеје, овдје у Црној Гори, највише су учинили владари из династије Петровић, док је сам Његош најдаље пошао у свом дјелу, у круни српског и словенског епа – „Горском вијенцу”. За њима су пошли Љубиша, Марко и Лалић. Сви су они били рођени и умотани у српску мисао са истуреним косовским барјаком, као уосталом и сви Црногорци, који су последице то надограђивали, прозно и пјеснички, заједно са својим народом.

Но, Његош је уз Српство, које му је било мит, занос, инспирација, дух једног народа, истицао и значај југословенства и у тој идеји слободе видио је једини спас несрећним јужнословенским народима. Зар није тако и данас? Колико је био у праву видимо, јер су сви ти народи пали под империјалистичко-експлоататорску чизму модерних западних варвара, а и ова СР Југославија је на добром путу, уколико народ што прије не рече поново витешко НЕ као 1999. године. Стрепим и бојим се да ће се Бог и Српство и она Слобода за којом је вјечито тежио косовски човјек, уз подршку наших мондијалиста, наћи под ногама милитантне и незајажљиве западне доларске цивилизације.

Његош се јавио на историјски позив епохе. На врхунцу зрелости народног стваралаштва и народног језика јавља се

Његош. Он је познавао историју свога народа као и историје Грчке и Рима, чиме је његова историјска свијест достигла врхунац.

Нема тог читаоца који не може да запази постепено сазријевање Његошевог духа, Његоша као пјесника. Зато диоба Његоша на младог и старог је неодржива, служи у политичке сврхе, при чему се негирају његове ријечи, писма, посвете пјесама и његова захвалност, посебно Сими Милутиновићу Сарајлији. Његош је био свјестан својих претходника, Библије, античних, римских, руских пјесника, а ми исто тако увиђамо њихово присуство у његовом дјелу, а то га све скупа сврстава у класике.

Све Његошеве мање пјесме су зачеци и припреме за оне најузвишеније идеје и замисли које је пјесник касније и остварио. Прије свега, и једино, мање пјесме су значајне зато што су Његошеве. Али, пјесме „Црногорац к свемогућем Богу”, „Мисао” су значајне што нам помажу да потпуније схватимо „Горски вијенац”, „Лучу микрокозма” и „Лажног цара Шћепана Малог”. Свака мала пјесма или писмо освјетљавају нам остало стваралаштво. Наглашавам овдје да се дух „младог” Његоша не разликује од духа „старог” Његоша.

Неки енглески критичари тврде да Милтонов стих, посебно стил, нијесу енглески што је и природно, јер су његови учитељи искључиво били Библија, Грчка и Рим. За Његоша се то не може рећи. Његошев стих и стил су наставак универзалног значаја које посједује наша народна епика.

„Горски вијенац” и „Луча микрокозма” су класична дјела у којима ће непрестано пребивати „гениј” једног народа. Ова дјела су класична из разлога што обухватају распон осјећања као и карактер народа који говори језиком на којем су дјела написана.

Без односа према народним пјесмама, без упоришта у Његошевом пјесничком завјештању, без Вука, Љубише, Марка Миљанова и других мислилаца, великана словенског југа, постали бисмо лак плијен савршено опремљених западних варвара, а посебно човјека Западне Европе, који је заборавио грчки завичај и богатство њене књижевне, филозофске и етичке оставштине.

Савремени западни човјек у својој похлепи, доларској мори, сну и свијести о богатству, пренагљено се одвојио од својих духовних коријена, од Античке Грчке. Американизовање Европе, а постепено и цијелог човјечанства (не бирајући средства) личи ми на крај њене историје, а прије свега хуманистичке идеје.

Човјекова судбина, чини ми се, да није никад била тако угрожена као данас, његовим научним и техничким напретком. Западном човјеку је једино стало до што већег раста индустрије и привреде. Никада до сада нијесу тако били пољубани темељи духа, темељи хришћанства да се не види брзи опоравак, напредак, излаз. Изгубљена је свака вјера у смисао цивилизације. Судбина човјекова додатно је заробљена у законе које је сам човјек измислио. Поново се доводе у питање његов опстанак и напредак на Земљи.

зофској, ка Пратајни. Како рече један филозоф, поезија је понекад филозофскија од саме филозофије. То што је Његошева поезија испреплетена метафизиком само је доказ да је истинита и да је оно што јесте. Његош је уочио да о вјечним питањима Универзума може писати једино пјесник укруптајући разум, машту, шпекулације, емоције, укључивањем мозга и срца.

Дакле, Његош је уочио да се у огледалу његовог бића филозофски и поетски показује свијет, а пошто је човјек дио и творевина тога свијета, тј. Универзума, то се дио тог бића, мора наћи у Универзуму. Отуда је „Луча микрокозма“, тај чудни еп о Пратајни, праегзистенцији, непојмљив и нерешив до дана данашњег, а поетски једноставан и јасан.

Круг који описује и затвара Универзум препун је Пратајни чији су чар и љепота вјечни, непролазни и изазовни. Сав тај круг, са бесконачном садржином и догађајима постао је за човјека велика религија. Значи, религија је била први извор поезије. Зато је поезија великог пјесника Његоша религиозна, односно метафизичка. „Луча микрокозма“ јесте еп који са оствареним религиозним сазнањем спада међу најзначајнија остварења људског духа уопште. То што је ова књига остала некако по страни, у сјенци „Горског вијенца“,

Зато, кад су пољубане вјечите цивилизацијске вриједности, ми смо дужни да се вратимо филозофији и поезији, богатству грчке филозофије и пјесничким величинама – Хомеру, Дантеу, Милтону, Гетеу, Његошу и потражимо космички смисао у њиховим еповима. Њихова дјела су најзначајније творевине како њиховог духа тако и свеколиког човјечанства.

Његош је имао такву снагу пјесничког духа да је свијест свог српског народа везао за општу човјечанску свијест и то га подиже у оне висине на којима су Хомер, Данте, Милтон, Гете, (а ставља га испред прехваљеног Шекспира).

Још од првих мисаоних корака, искре духа су успјеле да уоче непознато и да теку ка њему. У свом пјесничком дјелу, велики пјесник и једино пјесник, српског рода, словенског и свеколиког људског рода Петар II Петровић Његош упутио се пјесничким путем према фундаменталној мисли фило-

јесте њена божанствена тј. истинска вриједност, јер предмет и мудрост „Горског вијенца“ много су ближе народу, критичарима, филозофима, пјесницима него религиозна проблематика „Луче микрокозме“.

Судбина човјекова, односно његов пад, вјечне су теме и подједнако су интересовале Индију, Кину, Египат, Грчку, Рим. И док је Милтон, прије свега, остао вјеран и привржен западном хришћанству, Његош проблем судбине човјекове и смисао Универзума, тј. постојања тражи на Истоку.

Срби, као и сви Словени, немају другог избора осим враћања у своју духовност, поетску, филозофску и православну, Пушкину, Мицкијевичу, Његошу.

Народне пјесме, Његош, Љубиша, Марко су Ауроре српског народа.

Слободан Милић

Погледати истини у очи – прилог савјести црногорског ропства

Од ратника ДО НОМАДА

• Све наше грешке које нас крујино кошњају. Неко је намјерно заборавио да „новосиворена црногорска нација“ не посједује ниједан аспекти историјског идентитета

Говорити о кампањи Блока за заједничку државу за референдум 2006. године значи говорити о лоше урађеном послу који је грађане Црне Горе коштао државе као гаранта опстанка њихове вјере и нације. Незрелост, која није могла да поднесе историјски терет, рефлектовала се, прије свега, у лошем медијском приступу који је пришао кампањи без суштинског познавања маркетинга.

Наиме, маркетинг је часно занимање али врхунски маркетинг то није, тако да он увијек у себи крије (зло)употребу нечије наклоности којом се жели остварити жељено дејство. Тако се овдје није извршила бар употреба историјских личности у циљу опстанка заједнице већ је сепаратистима препуштено све: Од четног барјака Бошка Југовића, Марка Миљанова, Острошког светилишта, па све до новије историје првоборца и народних хероја. Неко је намјерно заборавио да новостворена црногорска нација не посједује ниједан аспект историјског идентитета, већ јој је препустио српске барјаке и јунаке како би се лакше снашла у борби против њихових потомака.

Такође, пропагандне pjesме које смо снимили имале су у себи чисто референдумско обиљежје, тако да се нијесу могле емитовати у вријеме предизборне ђутње, што са супротнима није био случај јер су немилице експлоатисане на свим медијским фреквенцијама. Тек када би се ушло у разматрање тога да је свега неколики млађих личности, непознатих јавности, истицано на рекламном материјалу, да није било учешћа људи из јавног живота, да престарели политичари не дозвољавају уплив нове крви у политичке воде, све то од-

сликава жалосну јефтиноћу избора и каријеристички наступ вољних губитника. Употреба једног универзалног обиљежја – тробојке, уз забрану свих осталих, није дала ефекат јединства ка истом циљу већ вјештачке заједнице разних опредељења која се растурила и прије него је нестала. Позитиван помак могао се урадити укључивањем на централним митинзима јавних и политичких личности из Србије, што би елиминисало страх код колебљивог гласачког тијела.

Међутим и ту су превагнули сујетни домети појединачних странака које су и оваквим догађајима покушале да прелију гласаче на штету општег интереса. Такође, не оглашавање вјерских кругова и њихово недовољно укључивање у референдумски процес (чак и приликом злоупотребе светиња) – што се не коси са канонским или неким другим правом, будући да је у директној одбрани цркве и народа, није могло донијети добра.

Појединачне патријаршијске посланице Црној Гори без директног контакта са народом зачуђују, будући да неко ко је некада ишао пјешке српским кућама сада не може у Црну Гору да дође авионом или да бар пошаље представника који би благословио једне и упозорио друге на последице разбијања зајадничке државе. Напокон, ангажовање истрошених лица типа Матије Бећковића представља судар гусларског национализма са осјетљивим питањем европског пута који се сада држи на струни њихових гудала. Све у свему, а народ у ничему. Нека да Бог да ово искушење потраје кратко, краће од памети оних који су до њега довели.

Александар Велимировић

Резултати комунизма

Истурчи се плахи и похлепни

• *Крај XX и почетак XXI вијека обиљежен је политичким подјелама и превирањима у Црној Гори. Не тако далеке 1989. године, проиштим грађана са власи је смијењен режим старих комуниста. На политичкој сцени појавила су се три млада човјека*

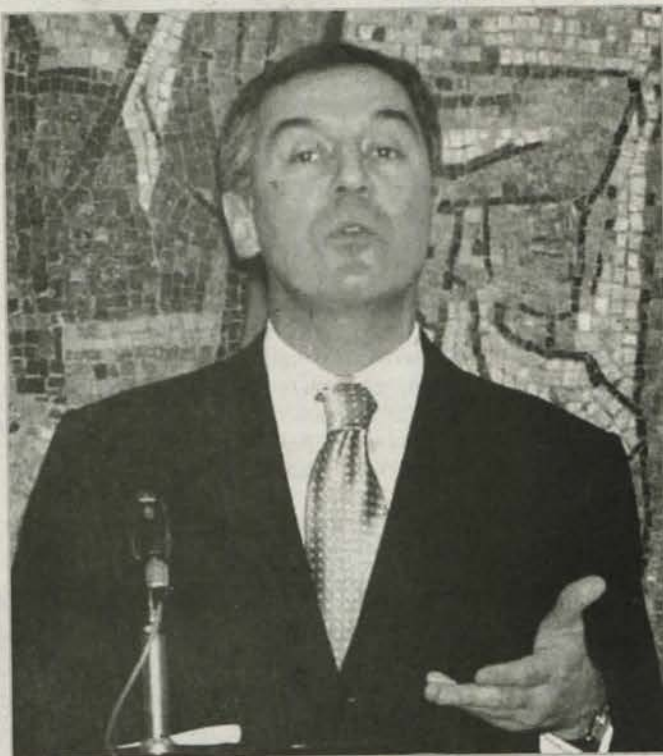
Црногорска тројка, нова нада комуниста и нова обмана Црне Горе, повела је Црну Гору у финиш неславног времена. Добро припремљени терен, незрелост политичке свијести, и донекле незаинтересованост грађана Црне Горе, омогућило је тројци младих комуниста да продуже агонију започету још 1941. год.

Мањи дио грађана увидио је у шта их води тројка. Широм Црне Горе чула се пјесма „Црна Гора нема мира док је Мила и Момира“, међутим већина је била глува за ове ријечи. Када је 1997. године, дошло до комунистичке подјеле у Црној Гори, подијелила се и Црна Гора. Мило и Момир нијесу више били заједно. Од те године па до данас, већ девет година господари сам Мило Ђукановић. За ових девет година грађани Црне Горе су свједоци многих несрећа. У овом периоду, поред старих несрећа, појавио се и нови начин за обезбјеђивање већине на изборима. У раном комунистичком времену познато је било да комунисти подршку обезбјеђују силом. Такав примјер је био 1945. године, приликом гласања за Уставотворну скупштину Краљевине Југославије, гдје је кутија демократских странака названа „ћоравом кутијом“ а њени гласачи били на мети комунистичких силника. У овом данашњем, надам се познатом комунизму у Црној Гори, поред присиле користи се и куповина гласова.

У току 17. вијека на простору данашње Црне Горе велики проценат хришћанског становништва прешао је у ислам. И тада је кориштена присила од стране турског окупатора али и мито са којим су многи поткупљени.

О том времену исламизације Његош је казао „истурчи се плахи и похлепни“, оставивши те ријечи као начело које важи до дана данашњег за све оне који мијењају вјеру, политичко и национално увјерење из страха и похлепе. Данашње стање у Црној Гори даје нам за право да слободно кажемо да са собом тргују они који су себи надјенули цијену и они који су се уплашили тираније Мила Ђукановића. Страховита је чињеница да данас имамо много оних који се баве сопственом продајом, а још је жалосније што је позамашан број оних који наводе људе на такав поступак. Ако би се осврнули на материјално сиромаштво становништва, онда би могли и прихватити оправдање да је ова продаја неизбјежна.

У раном комунистичком времену познато је било да комунисти подршку обезбјеђују силом. Такав примјер је био 1945. године, приликом гласања за Уставотворну скупштину Краљевине Југославије, гдје је кутија демократских странака названа „ћоравом кутијом“, а њени гласачи били на мети комунистичких силника. У овом данашњем, надам се познатом комунизму у Црној Гори, поред присиле користи се и куповина гласова.

Ако би се осврнули на материјално сиромаштво становништва онда би могли и прихватити оправдање да је ова продаја неизбјежна. Са друге стране, ако би узели у обзир чињеницу да има доста материјално сиромашних људи који не пристају на уцјене, онда овај разлог не може бити пресудан за трговину гласовима. За овакав вид продаје људи очигледно је да постоји духовно сиромаштво оних који купују и оних који се продају. Оваквим поступком продаје се читав човјек. Човјек продаје и душу и тијело, а самим тим и своју будућност. У људском животу познато је да људи зарађују на различите начине, свакако продаја тијела је један од начина зараде. Та продаја тијела назива се проституција. У послу гдје се обавља проституција постоје три групе људи и то: првој групи припадају они који се нуде, други су они који подводе и трећи који „уживају“.

Уз помоћ оваквих метода, 21. маја 2006. године, постигнут је резултат који је донио Црној Гори независност. Ментори политичке проституције, посредници и политичке проститутке су, међутим, били различито задовољни. Прве две групе су славиле побједу док се трећа група понашала искоришћеном, као што се понашају тјелесне проститутке. Многи су пристали на уцјену и продају зато што су мислили да пројекат независне Црне Горе не може проћи. Да би сва ова прича била јаснија вриједи поменути да су муслимани, Хрвати и Албанци готово стопроцентно подржали независност Црне Горе. За овакав потез они су се одлучили из велике жеље да успоставе границу између српског народа.

Са друге стране, ако би узели у обзир чињеницу да има доста материјално сиромашних људи који не пристају на уцјене онда овај разлог не може бити пресудан за трговину гласовима. За овакав вид продаје људи очигледно је да постоји духовно сиромаштво оних који купују и оних који се продају. Оваквим поступком продаје се читав човек. Човек продаје и душу и тијело, а самим тим и своју будућност. У људском животу познато је да људи зарађују на различите начине, свакако продаја тијела је један од начина зараде. Та продаја тијела назива се проституција. У послу гдје се обавља проституција постоје три групе људи и то: првој групи припадају они који се нуде, други су они који подводе и трећи који „уживају”.

Људи из прве групе нуде своје тијело да би добили новчану надокнаду, бољу позицију у друштву, али свакако губе оно што је људско, то јест душу. Многи су присиљени на овакве поступке из материјалне немаштине или уз помоћ прераве какав је на примјер био случај са Молдавком С. Ч. У Црној Гори. Друга група су лица која посредују или проституишу како би направили новчану зараду. О њиховом моралу је веома тешко говорити, јер они су особе без поштовања према себи и другима. За њих се не може рећи да то само раде због новца, већ им се може додати да су тај занат изабрали како би се додворили онима који уживају, а исто тако да би у својим болесним главама створили слику о њиховој важности и надмоћи над онима који себе нуде. Трећа група је група лица која такође немају поштовања према људском роду. Њихове радње не познају правила, нити их воде нека људска начела већ искључиво животињски нагон. Пошто ми данас у Црној Гори имамо појаву продаје гласова, односно продају душе и тијела коју прате исте појаве као код тјелесне проституције, онда можемо са правом ову појаву назвати политичком проституцијом.

У овом послу опет имамо три групе лица. Једино што би овдје требало промијенити редослед у односу на редослед у тјелесној проституцији. Прве двије групе јесу особе које у ствари чине једну јединствену цјелину, истог су морала и карактера, једино се разликују по добити од „посла”. Прва група је сам врх црногорског режима који има највише добити и у коме се смишљају овакве монструозне трговине. Друга група је група која подстиче невољнике на продају и која на терену контролише ко се продао, а ко није. Они су од прве групе награђени вјероватно материјално, а добили су и трилику да се пред народом приказују и доказују како се и они за нешто питају. Трећа група су они који су пристали на уцјене, продају и понижења каква не памти Црна Гора.

Уз помоћ оваквих метода, 21. маја 2006. године, постигнут је резултат који је донио Црној Гори независност. Ментори политичке проституције, посредници и политичке проститутке су, међутим, били различито задовољни. Прве две

групе су славиле побједу док се трећа група понашала искоришћеном, као што се понашају тјелесне проститутке. Многи су пристали на уцјену и продају зато што су мислили да пројекат независне Црне Горе не може проћи. Да би сва ова прича била јаснија, вриједи поменути да су муслимани, Хрвати и Албанци готово стопроцентно подржали независност Црне Горе. За овакав потез они су се одлучили из велике жеље да успоставе границу између српског народа. С тога мислим да они нијесу своје гласове продавали за новчану или неку другу надокнаду, тако да нијесу ни учествовали у процесу који се назива политичка проституција. Поред ове напомене наводим пример који ће, колико толико, читаоцима разјаснити трговину гласовима и праву политичку слику у Црној Гори. Примјер се односи на гласачко мјесто број 60, Дом омладине Потркуша у пљеваљској општини. На овом бирачком мјесту право гласа имало је 50 лица. За независну Црну Гору гласале су 23 особе а за заједничку државу Србија и Црна Гора 22. На истом гласачком мјесту гласало је 11 лица муслиманске националности. Седам гласачких листића за независну Црну Гору било је окружено различитим оловкама и фломастерима, што говори о присуству продаје гласова. Строга контрола оних који продају гласове од оних који купују врши се тако што „купци” „продавцима” дају оловке и фломастере различитих боја да гласају како би их на тај начин контролисали. Тако би једначина када су у питању гласови за независну Црну Гору могла бити постављена на следећи начин:

$$\begin{aligned} X + 7 + 11 &= 23 \\ X &= 23 - (11 + 7) \\ X &= 23 - 18 \\ X &= 5 \end{aligned}$$

Тако би X, чија је вриједност 5, представљао гласове оних који су гласали за независност Црне Горе из убјеђења да је то боље решење, с тим што у овај број можемо убројати и оне који су обавили посао проституисања на овом бирачком месту. Број 7 је број политичких проститутки. Број 11, као што је већ речено, је број муслиманских гласова.

Политичка проституција данас Црну Гору сврстава у ред недемократских друштава. Лица која олако прихватају монструозне радње црногорског режима су данас највећа несрећа Црне Горе. Последице које ће се одразити на будућност Црне Горе су страшне и несagleдиве, јер продаја гласова нас удаљује од демократског свијета, али и од традиције коју има Црна Гора. Оваква појава нас нагони на помисао и питање да ли је црногорско чојство и јунаштво на издисају. Сигурно је тачно да је Црна Гора остала без људи који могу „тирјанству стати ногом за врат.”

Божо Јеловац

Примјер се односи на гласачко мјесто број 60, Дом омладине Потркуша у пљеваљској општини. На овом бирачком мјесту право гласа је имало је 50 лица. За независну Црну Гору гласале су 23 особе, а за заједничку државу Србија и Црна Гора 22. На истом гласачком мјесту гласало је 11 лица муслиманске националности. Седам гласачких листића за независну Црну Гору било је окружено различитим оловкама и фломастерима, што говори о присуству продаје гласова.

Влада опет и опет влада

• *Испунио се сан црногорских сејарајисја. Подигнућа је још једна засјава на Исиј Риверу. Али, из ње у Црну Гору не појече мед и масло. Засјава, очигледно, нема чаробну моћ да врати раднике у продајна и продајала предузећа, да најуни љековима државне ајошке, да врати давно ојетие дјечје додајке, сјау девицу шједњу и шји закинућих пензија црногорских пензионера. Само се сјакојно вијори и лејриша на вјетру као да не зна да су грађани Црне Горе најсиромашнији народ у Европи*

У Црној Гори и даље раде највише владини људи. На Факултету за поморство професори су све владини људи, способни за више предмета, за максимум часова, а често истовремено раде у више научних установа.

Владини људи „вриједно“ раде у више управних одбора, у више комисија. Овдје су председници, ондје замјеници, овамо координатори, онамо чланови. Немају времена да пријаве стечену имовину, па их новинари понекад стидљиво прозову као да немају паметнија посла.

Влада је распродала авио-флоту, па изградила нови аеродром, изнајмила стране авионе како би, 21. маја 2006. године, стигли на гласање њени родољуби из бијелог свијета. Наша влада наставља да распродaje оно мало имовине што је остало и све конце држи у својим рукама.

Ми не морамо да мислимо својом главом, она ће то радити умјесто нас, а ми ћемо је само носити. Једноставно, Влада Црне Горе је рођена да нама влада. У њеном окриљу се несметано шпекулише са радним мјестима, истином, људима, људским душама, законима, науком, историјом, српским језиком...

Иако се 63 одсто грађана Црне Горе на последњем попису изјаснило да говори српским језиком, министар Драган Кујовић се опет бори за нови Устав Црне Горе, по коме би службени језик требало да буде црногорски, умјесто вишевјеков-

ног српског језика на овим просторима. Кујовићево образложење да „постоје сви политички и лингвистички разлози“ за промјену имена језика не могу убиједити ни највеће језичке незналице. Нажалост, у несрећној Црној Гори постоје само политички разлози, а лингвистички ниједан.

Ипак, биће српског језика докле год постоји пјесма „Дивооба Јакшића“ и стихови:

*„Како ти је, мој сиви соколе,
како ти је без крила твојежа?
Соко њему њшком одговара:
Мени јестје без крила мојежа,
као браћу једном без другожа.“*

Биће српског језика докле год се буде чуо јецај – за српским земљама, српским светињама и српским гробовима.

Биће српског језика докле год се буде чуо плач из српских колијевки.

Биће српског језика докле год буду васкрсавале уморене и рађале се нове српске светиње.

Биће српског језика докле год буде Сунце излазило на Истоку. Зар нијесу сви наши олтари и све наше молитве окренуте Истоку?

Исток је симбол рађања...

Станка Никчевић

Српски еурокрем

• *Бићни изнад и бићни испред представљају еквиваленције у друштвима које је успиановљено реалношћу и у којему не постоји несклад категорија које се узајамно допунују. Онога момента када та истина покуша да пређе у надреалност, да се отргне од „саме себе” прерасија у имагинацију, у нови имаге који ове појмове појачава све до њиховог коначног раздвајања. Оно што постоје је изнад, није више испред и обротно. То су нови односи двије различите вриједности времена и простора. У политичкој времена и народа. Бићни изнад народа, али не и испред времена обличје је владајуће политичког еурокрема од српског млијека и западне прљавишћине отраних новчаница, чији је рок трајања ограничен и обиљежен на дну унакованих политичких програма. Овај европски укус, који заговарају владајући агиолози, своју рецитиру добио је захваљујући испразним бирима Запада који су испразнили све најпредне српске идеје, захваљујући домаћем јудизму уобличеном у свим врстама унаковања: од оних најмањих којима се некоме даје на кашичицу до њихових приватизационих пакетића за одраслије чланове крема*

Постоји чак и у форми блокова нпр. еурокрем блок за заједничку државу СиЦГ, који је од мањег значаја и већим дијелом гријешни јер је направљен од остатака у србијанској производњи, те му је стога то једина могућа форма. Дужан сам да се овдје не дотичем честитог мањег дијела поменутог блока који је одан српском млијеку и кога буржоаска историја вјешто искоришћава као „људе теренце” без икакве могућности напредовања на политичкој лествици.

Зашто је гријех бити Србин?

Зато што нам очи видјеше, а уши не посумњаше.

Зато што нам дједови проповиједаше, а очеви пренијеше.

Зато што се међу људе позна, а међу народом позна – губало их мајчино млијеко што га прљавим устима узеше.

Свака светост потире своју различитост у мјери када је опрост недјелотворан, што припада православној начелу да свака угодна војна има истинит циљ, метод и разрешење. Полуистина пропраћена медијски, лаж сакривена иза ње, приговори савјести упућени неукима, нијесу корачница вјекова којој смо увијек били окренути, већ начело земних господара.

Успјешна приматизација привредних субјеката од стране власника–примата је успјешно идеолошко огледало у коме мафијашки кругови, троуглови, праве и друга геометријска тијела, затварају своје финансијске конструкције. Ова новчана аналитика у равни прелази на простор и напредује по вертикали, док се границе српског хоризонта сужавају захваљујући моралној неликвидности. Као и сваки други проблем она се најчешће решава кредитним задужењем са малолетним жирантима, који ће прелијепо изгледати на спољним површинама крема, будући да његова унутрашњост припада директној репродукцији. Понекад се деси да се паковање отвори и понуди укус тако да неко лижући туђе прсте заврши каријеру. Крем обично тада одбацује народну рукавицу као излизану и на свјетлост дана износи своје снобовске руке, слободне од сваке нечистоте и мијешања. Пратећи догађаје са рукавицом дио популације тражи у контејнерима овај елитни друштвени залагај и благодари слободном захватању. И овај дио народа има савремену монархију–краља цигана који се ни по чему не разликује од самозваних престононаследника, који не знају зборити српским језиком и око којих се купе нерепубликански муватори који тиме желе приградити још који дан власти. Ми знамо да је права монархија Богом установљени поредак који је уздигао велике народе, али сада је то код нас карикирање, при-

Братија Ђукановић: Мило и Ацо

вид монарха који не поштују свој народ, али поштују своје дворце и виле којих су се успут сјетили и траже их назад на језику који њихова браћа не разумеју. Тако исто у Црној Гори, јачају везе између краљева цигана и дукљана и то је први монархистички савез послератних простора. У Византији се, као физички доказ свргавања монарха са престола, вршило откидање носа тако да је само једном у историји забиљежен сличан повратак. Ови наши краљевићи, који се враћају откинутих носева, дају нов допринос историјској науци и то треба да је за част њиховој послузи, слугама, дворским лудима и ко зна још којима и будући да примају наредбе од преводиоца надређена власт постаје посредна–индиректна.

Уколико желимо боље наследнике престола–измислимо их! Сигурно да наша машта неће ићи толико далеко да изједначава људе по нискости и да комплетно деградира име једнога народа сурвавајући га са врха европске лествице на подаништво западним креатурама чије представнике желе крунисати. Политичка буржоазија СиЦГ својим дјеловањем разбија националне раднике на све могуће начине – како вјешто осмишљеним законима и процедурама тако и нелегалном савјешћу која пријети да постане свијест већине.

Постојаћемо онолико колико превазиђемо наметнуту земаљску глад.

Јавно и тајно зборимо о њој небеским српским ријечима:

„Не живи човјек само о хљебу него о свакој ријечи која излази из уста човјечијих!”

Александар Велимировић

Интервју – др Ново Вујошевић, председник Народне социјалистичке странке

Питајте Предрага Булатовића што је разбио Српство

• *Српска листа има њерсиекџиву. Будућносиј у Црној Гори неће се моћи замислиши без Српске листе која ће биши значајан факџиор у креирању џолишигчке маје*

Народна социјалистичка странка, чији је почасни председник мр Момир Булатовић, одлучила је да се на следећим парламентарним изборима, заказаним за 10. септембар, појави као коалициони чинилац Српске листе.

Раније, на прошлим парламентарним, локалним и изборима за градоначелнике црногорских градова Народна социјалистичка странка Црне Горе је била коалициони партнер Српској радикалној странци др Војислав Шешељ.

Тадашњи савез се звао „Патриотска коалиција за Југославију“. На локалном нивоу „Патриотска коалиција“ освојила је 14-так мандата, али је на републичком нивоу поражена од коалиције предвођене СНП-ом и Предрагом Булатовићем.

Народна социјалистичка странка Црне Горе је активно учествовала и у референдумском процесу, 21. маја, али је била, стиче се утисак, скрајнута од такозваних парламентарних странака, првенствено СНП-а.

• **Најзначајнији политички догађај у текућој години је, свакако, референдум. Ваш коментар.**

Референдум је био и прошао. Политичке подјеле су и даље присутне. На политичком небу Црне Горе се није ништа битније промијенило, једина, и то позитивна промјена је формирање Српске листе. Сматрам да ће Српска листа бити гарант заштите стратешких интереса Срба у Црној Гори.

• **Коалиција за заједничку државу се након референдума, просто распала. Зашто?**

На ово питање треба да одговоре челни људи Коалиције, посебно Предраг Булатовић.

• **Опет сте у коалицији са Српском радикалном странком др Војислава Шешеља. Сада у Српској листи, наравно, са Српском народном странком и странком господина Зорана Жижкића. Ваш коментар!?**

Мислим да је то права коалиција. Сачињавају је људи и политички субјекти који ће све учинити да сачувају и одрже српску духовност, српски генетски код.

• **Ваша прогноза за будућа политичка времена!**

Будућа политичка времена се не могу замислити без Српске листе. Сигуран сам да ће Српска листа бити значајан фактор у креирању политичке мапе у Црној Гори.

В. В.

Муџи, калиф умјесто калифа

• У ДПС-у се дешавају њојпреси иако не баш видљиви, јер врх ове сиџранке конџиролише медије. Миомир Муџоша, џрадоначелник Подџорице, њолако али сигурно џпреузима конџиролу у дијелу ДПС-а, али усџијева да њовећа шансе њодџоричких ДПС-оваца насџрам никџиџких који су на власџи и које води Ђукановић

Јунско и јулско привођење неколико крупнијих „риба” из ДПС-а, прошло је скоро неопажено.

У МУП-у се нашао генерални директор „националне” авиокомпаније „Монтенегроерлајн”, Зоран Ђуриџић, који је, по званичној верзији, оптужен за крађу од „9 милиона евра”. Уз њега, се нашао, и још један „мањи” директор из исте фирме.

Из врха ДПС-а се није, поводом овог случаја, чуо нико али су, полузванично, кружиле разне (дез)информације у стилу: „Ово је почетак обрачуна са криминалцима из ДПС редова!”

Неко опет, полунаивно, објашњава да „је полиција добила задатак да се стекне утисак како почиње функционисати правна држава”.

Има их који тврде да је привођење Ђуриџића „резултат притиска међународне јавности на Ђукановића да почне да чисти криминал у сопственим редовима”?!

Ова последња претпоставка, код већег броја грађана, изазива подсмјих јер, заправо, како странцима објаснити да „врана врани очи не вади”!

Свима је јасно да Ђуриџић и не представља неког ко би мудро и вјешто водио било какву фирму, а камоли авиокомпанију, али је и веома позната чињеница да је његова супруга Милица Пејановић Ђуриџић стална опозиција управо Милу Ђукановићу, а и да себе сматра припадником подџоричког клана. По том основу, логично би било да је Пејановићка блиска са Муџошом, шефом подџоричких властодржаца.

Но, то је једна страна приче.

Ако се узме у обзир прича да је Милица Пејановић Ђуриџић, као високи партијски функционер, упорно тражила од Момира Булатовића, бившег предсједника ДПС-а и Црне Горе, да „ухапси Ђукановића због криминала”, онда се мозаик полако склапа.

Привођење Зорана Ђуриџића, могло би да значи освету Ђукановића његовој супрузи али и слабљење подџоричке кадровске листе пред предстојеће политичке догађаје.

Након Ђуриџића, позив из МУП-а је добио и Данило Дано Петровић, бизнисмен и милионер из Зете.

Разлог привођења, званично, била је утаја пореза, али се врло добро зна да је Петровић Муџошин „ресор” и његов чоџвек за Зету.

Очито да је МУП, у дрвој рунди, уздрмао Муџошу. Најављено је даље привођење, па чак и хапшење, низа подџоричких бизнисмена, што је указивало на чињеницу да се круг полако али сигурно сужава око самог подџоричког градоначелника.

Прошлогодишњи сукоб Миомира Муџоше са једним подџоричким милионером и бизнисменом, Ристом Дрекаловићем, власником фирме „Кипс”, пунио је новине, гдје су један другог називали криминалцима.

У том сукобу, Дрекаловић је дуго трпио поразе али је, очито након повезивања са самим Ђукановићем, Дрекаловић „остављен на миру”.

Међутим, Муџоша неће никако одустати од намјере да, једног дана, подџоричке тајкуне доведе до побједe над никџиџким али и да он, неугаслих политичких амбиција, буде калиф умјесто калифа.

Очито да је Ђукановић свјестан Муџошине намјере па га већ кињи приводећи Муџошине људе на саслушања у Центар безбједности.

Сједница Главног одбора ДПС-а, гдје се одлучивало о кандидатима за градоначелника Подџорице обиловала је жестоком предигром и још жешћим завршетком.

Ђукановић је на сваки начин, уз помоћ полтрона власти, али и мноштва полтрона у ДПС-у, хтио да Муџошу пошаље у пензију кандидујући министра за социјалу Стијеповића на мјесто градоначелника Подџорице. То је био општи знак за фронтални рат двије најјаче фракције у ДПС-у.

Да Муџоша није баш мачји кашаљ, показао је на општинском одбору своје странке гдје је над Стијеповићем имао убједљиву побједу. Тако се Муџоша вратио у игру након притиска МУП-а на његове „кадрове”.

Следећи судар Муџоше и Ђукановића може се очекивати након избора 10. септембра. У међувремену, оба табора копају ровове, али и те како воде рачуна о томе да тај сукоб не прерасте у прави рат што би могло да одува оба актера. И један и други су свјесни те чињенице. Оно чега нису јесте да је народ гладан и социјално потпуно уништен, док Ђукановић и Муџоша пливају у милионима као и десетак људи око њих.

Оно што је требало да се деси је реално срозавање утицаја ДПС-а на бирачко тијело, како у Подџорици тако и у Црној Гори.

Да ли ће Муџоша побиједити Мила или обрнуто, није круцијално питање већине становника већ: како да се преживи? Наравно, угрожавање људских права српске националне заједнице у Црној Гори, је веома тежак и сталан проблем који неће ријешити ни Ђукановић ни Муџоша.

Напротив, спадају у људе који су спремни да воде политички рат против сваког Србина у Црној Гори, угрожавајући им елементарна људска права.

Чак је и посебна неправда ако се деси да један ухапси оног другог.

Друштвена поента је у томе, а и циљ, ухапсити оба.

В. В.

Кобне последице референдума

• У Црној Гори је очигледно усташко дјеловање. Идеолог је власт а еџекуџори – њени њиони и слу-

Не знам ни наслов да напишем, не знам да ли смијем да се пожалим. Знам да ми се сан прекида, знам да морам да трпим, знам да не смијем да трпим. Стидим се пред мојом супругом и дјецом што сам човјеку дозволио да направи кућу на мом плацу. Сматрао сам да сам учинио добро дјело и да се добро добрим враћа. То је била молитва коју сам Господу Богу чинио свакога дана.

Радомир (Љаља) Мартиновић, који је радио у Ватрогасној служби, гдје је возио камион за чишћење септичких јама у Подгорици, стекао је таква познанства да је себи дао слободу да ради срамна дјела. Управо је он човјек коме сам дозволио да направи кућу на мом плацу, па ми се „захвалио“ тако што је мени и мојој супрузи упутио најувредљивије ријечи. Моју супругу је назвао „ку... четничка“, псујући нам мајку четничку, мајку српску, заједницу са Србијом. На крају је запријетио: „Бјежите у Србију, иначе ћу вас све побити!“

Радомиров син Мићо Мартиновић у цјелости је поновио очеве ријечи позивајући моју супругу на физички обрачун, што би и урадио да му ја нијесам рекао да то не може и не смије урадити. Извор њихове мржње налази се у аргументима: „Ми смо гласали за ДА и самосталну Црну Гору, ви сте гласали за НЕ и Србију, ј... вам Србију, мрш, мрш, мрш за Србију, иначе ћемо вас све побити“.

Миодраг Мићо Мартиновић каже да ради у Влади Црне Горе. Прије овог запослења радио је у полицији на Конику одакле је истјеран због крађе коза. Ступа у контакт са директорицом Жељезничке станице у Подгорици, која му даје одобрење да може радити све што хоће на земљишту које припада Жељезници. Овај службеник Владе Црне Горе дошао је са косијером и вилком, довео неког радника Дракуловића, и почео да сијече смокве, трешње, вишње, шљиве, а ја сам га замолио да то не ради. Уз вулгарне псовке позвао се на начелника Грађевинске инспекције у Подгорици (рече ми презиме, али сам га заборавио) да му је дао овлашћење да ради шта хоће. Пошао сам у полицију и поднио пријаву. Другог дана истовремено су нас псовали Мићо Мартиновић и његов отац Радомир.

Ја сам са својом супругом пошао у полицију да се жалим. Чекали смо да нас прими инспектор. Одједном се појавио Мићо Мартиновић у пратњи свога тјелохранитеља или заштитника и после краћег договора пошли су. Након дугог чекања примио нас је инспектор Булатовић и прочитао нам Мартиновићеву пријаву против нас: „Ви сте му говорили да је он гласао за ДА и за самосталну Црну Гору, и да сте се продали, срам вас било“. Питали смо инспектора да ли можемо да поднесемо пријаву против Миодрага Мартиновића. Он је рекао да не можемо и упутио нас је код инспектора Ђукића на Коник, који прима странке од 8-10 ујутру. Сјутра, у одређено вријеме, пошли смо да потражимо инспектора Ђукића. Примио нас је непознати господин у полицијској униформи и обавијестио да је Ђукић на одмору и да нема замјеника. Рекао је: „Ми знамо ко је Мићо, иди кући, па ако вас поново буде нападао, ви нас назовите и ми ћемо одмах доћи“. Лијепа утјеха.

Покушали смо безуспјешно да поднесемо пријаве МУП-у преко Мораче, директорици Жељезничке станице Тањи Булатовић и начелнику Грађевинске инспекције.

Сумњам да Радомир Мартиновић и његов чувени син Миодраг припадају некој терористичкој организацији, која врши притисак на Србе у Црној Гори.

Знам да предсједник Владе Мићо Ђукановић и предсједник Републике Филип Вујановић не припадају овој тајној организацији, јер су високог раста, а обично високи људи нијесу криминалци, ни лопови, ни свашточине. Вјероватно, због висине.

Мучио сам се 10 до 15 дана да направим кокошарник (држао сам 10 кокошака и 2-3 зеца), а Мићо Мартиновић га је срушио. Воћке ми је посјекао и бацио на једну гомилу.

Најтеже ми је било када је Мићо Мартиновић појурio моју супругу косијером, а она је побјегла, спотакла се и пала. „Никола“ она ми рече „сломи ми се горња вјештачка вилица. Узми то и покупи, па ћемо то средити некако“.

Сви инспектори пружили су ми „велике савјете и заштити“. Ово треба да иде преко суда, али их тужити нећу, јер ми је из понижења да ја пред суд изађем са њима и да пред судом или у суду изговарају ријечи због чега их тужим.

Молим Господа Бога да ме води правим путем, као што ме је водио све до данас – 75 година.

Ипак, захваљујем Господу Богу што ми је омогућио да упознам Мартиновиће који нијесу достојни имена људског рода. Пошто их нећу тужити, молим вас, да заштитите мене и моју породицу.

Мартиновићи лидују, јер унапријед знају да никада нећу запослити сина и величају Мугошу што ми је ћерку истјерао с посла. Њихову пријетњу да се купим и губим за Србију, не могу прихватити. Иако бих радо са породицом пошао у Србију, задржавају ме моји преци. Морао бих да носим кости моје мајке Виде Дедић, рођене Вујошевић. Морао бих да идем на Цетиње да покупим кости мога ћеда Ђура Петра Вујошевића, коме је краљ Александар Карађорђевић подигао споменик, морао бих да скупљам кости уназад 100, 200, 300, 400, 500 година и више. Пошто немам средстава да све те кости превезем камионом у Србију и тамо им направим огромну гробницу, принуђен сам да останем овдје.

Док ово диктирам мојој ћерки, страх ме је да нијесам почео да лудим.

И поред свега овога бојим се да ћу бити принуђен да заворим кућу и бјежим у Србију. Иако смо се одвојили, ја је волим исто као Црну Гору. Стидим се што је Србија постала друга држава. Ако знам шта да радим, гром ме убио. Једино знам, а то сам чуо или прочитао, да свему мора доћи крај.

Ваљда ће и кабадахиском понашању Мартиновића доћи крај. Свађају се са комшијама и шире. Чак су се са својом мајком Планом посвађали, отац Ђока су ударали пиштољем по глави, па се не треба чудити овоме шта сам је од њих доживио.

Ето, био сам на искушењу пред Господом Богом и нијесам погријешо. Радомиру Мартиновићу мајка није дозволила да се прошири, да направи кућу. Сада јој се не чудим. Познавала је она своје дијете. Ја сам му дозволио да уради кућу на мом плацу, а како ми се захваљује.

Никола Ј. Дедић

Брате, ја волим Србију, нарочито Велику

• Не рачуна се један народ великим по бројности и величини територије, него по културном, цивилизацијском и техничком достигнућу, иако је ипак, зар није Србија одавно велика

З апутио се ја једног, не могу рећи веселог дана, а куда, не знам. Тако замишљен, одох из куће о свему гласно размишљајући, боље рећи, причајући сам са собом. Тако ову причу назвах „Мој монолог“, па ево и да је напишем; можда ћу са њом некога насмијати а некога и растужити.

Идући, а куда не знам, причајући, а с ким бих друго него сам са собом, када некога нема са мном. Него, остала је прича у народу да човек никада није сам, па се то и мени догоди данас и то док сам још сам са собом причао. Учини ми се да гласови допиру издалека, а видим испред себе човека, мога истомишљеника, који ми гласом поремети гласна размишљања. Питао ме: „Куда си то кренуо, Максиме?“ Ја се не узбудих због сусрета са својим познаником, него се прибрах, па му одговорих: „Не знам куда ћу“. Затим га упитах: „А знаш ли ти куда ћеш?“ Мој ми познаник у шали рече, а мени се учини да ми то озбиљно каза: „Не знам ни ја куда ћу, него хајдемо овуда, ближе нам је“. Ја га мало зачуђено упитах: „А гдје нам је то ближе, кад ни сам не знаш куда ћеш, таман ни колико ја“. Познаник ми одговори: „Никуда, јадан не био, немамо куда ни ја ни ти, видиш и сам“.

Него, почех се шалити очекујући да ћемо кроз шалу доћи до истине, па ће нам обојици бити лакше. „Вала, таман тако, него хајдемо некуда, па ако некада ми или неко наш дође до стварности и истине коју нам узеве европска мафија, а уз помоћ шачице, не бих могао рећи црногорског народа, већ шачице чељади коју не могу сврстати у црногорски народ, јер мислим да Црногорци знају ко су и да се са њима не може манипулисати“.

„Таман је тако, него видје ли ти, јадан не био, шта та шачица чељади нама учини уз помоћ европске мафије“.

„Видјех, Бога ми, нијесу ми очи испале, него ево их јадне у глави, а волио бих да су ми испале да не гледају ове наше грдне јаде. Шта нам умини та шачица чељади – како ти рече. Узеше нам државу, посвађаше нас међу собом испирајући нам мозак да нијесмо Срби него некакви Дукљани, односно Латини. Не само да говоре, него некаквим фалсификатима доказују да нијесмо чак ни православне вјере, а које смо то вјере ни сами не знају док им папа не каже. А и сам папа не зна ко су, па ћути, а и они морају да ћуте, јер не знају ко су. Него, иако не знају ко су знају шта им ваља чинити да би и даље плачкали црногорски народ. А стално су, тамо њима, пуна уста лажи како су се отцијепили од Србије, да не допусте Србији српску замисао да створи Велику Србију“.

„Ето њихове памети. Замислили да би Србија била већа са шачицом Шиптара и муслимана који су, како сами говоре, даривали Црногорцима државу, а заузврат траже проширење Босне и Албаније и изричиту црногорску помоћ за отцјепљење Косова и Метохије од Србије“.

„Ето види, брате мој, на што је све спремна та јадна шачица неразумне чељади. И још ћу ти нешто рећи, а вјерујем да ћеш ми то и потврдити. Стално се чују приче о Великој Србији, боје се Велике Србије, а не виде да је Србија одавно велика. Не рачуна се један народ великим по бројности и ве-

личини територије, него по културном, цивилизацијском и техничком достигнућу, па је самим тим Србија одавно велика. А оне који се плаше Велике Србије подсетићу на српске величине, чија научна и културна достигнућа и сами користе. Нека се сјете Пупина и Тесле, светога Саве, читаве плејаде Немањића, Његоша и читаве плејаде Петровића, Карађорђа и читаве плејаде Карађорђевића који су знањем и јунаштвом доказали да је Србија велика. Нека се сјете Вука Караџића, Шантића, Андрића, Ђопића, Радичевића и још много великана који су утемељени у Велику Србију за коју читав свијет зна да је велика, па можда се с разлогом плаше Велике Србије.“

Ово што написах је прича кроз историјско трајање сваког човека који поштено размишља.

Божо Вучинић

Став

Веснино тринаесто прасе

• У сувереној, мултиетничкој, мултиконфесионалној, мултимедијалној, еколошкој држави, Црној Гори, десило се прије више од три године „Чернобил“, на који нико не би обратио пажњу, да, недавно, у просторијама Црквене општине Подгорица (а где ће друго, изопштени!?) није оджана скупиштина удружења књижевника Црне Горе

Удружење књижевника Црне Горе је основано 1946. године, као институција од посебног друштвеног интереса, одлуком скупштине Народне Републике Црне Горе. Уфотељењем министра за културу и информације, Весне Килибарде, и њеном вољом уобличеном у једностраном декрету, УКЦГ је скинуто са буџета 31. 12. 2002. године.

По основу чланства у тој асоцијацији радило је 35 радника, тј. 35 породица имало је ријешено егзистенцијално питање, примало плате и остале бенифиције из буџета.

Госпођа Килибарда, понесена својим каријеристичким амбицијама, није обратила пажњу да је асоцијација књижевника на овим просторима водила рачуна о очувању коријена језика којим се овдје говори.

Одједном је ријешила, по нарудбини, (чијој?) да све српско(?) уништи, а дукљанско воздигне до неба.

Укинути су часописи „Стварање“ и „Нови гранит“, ревија „Овдје“, књижевне награде „Марко Миланов“ и „Стеван Перовић Цуца“.

Није, дакле, само проблем егзистенцијалне природе. Проблем је у покушају укидања, сатирања, уништења свега

што подсећа на коријене, што буди сјећања, свијест и савјест.

Подсјетићемо је да је Министарство културе дуговало топле оброке за 35 радника пуне двије године послје укидања УКЦГ, а невладина организација „ДА“ – („ПО“) (Дукљанска академија) добила је скоро 17000 евра за своје пројекте у 2002. години. Министрица Килибарда је, вјероватно, рачунала да се никада више неће појавити ни у њеном сну (спава ли мирно?) они које је оставила, својевољно, без егзистенције.

Елем, недавно је у просторијама Црквене општине Подгорица (а где ће друго изопштени!?) одржана скупштина УКЦГ на којој је изабрано ново руководство, спремно да пуним једрима крене у очување свијетле традиције ове асоцијације и организовање прославе 60 година њеног постојања.

Мјеста за финансирање из буџета, рекосмо, и даље нема, уколико се програми не уливају, попут потока, у суверенистичку политику.

Подсјетићемо госпођу Килибарда, овом приликом, да УКЦГ не би ни било укинуто да у вријеме НАТО агресије на нашу отаџбину и писци чланови УКЦГ нијесу осјећали бол свог народа и јавном ријечју, јачом од бомби, пркосили уништителјима наше нације.

Удружење књижевника се сада, из нужде, региструје као невладина организација која ће морати да потражи спонзоре за прославу 60-ог рођендана, као да је недоношче, непунлојетно, или (не дај Боже!) тринаесто прасе.

Може ли, збиља, Весна да схвати у којој мјери су једнократни они који се представљају независним писцима!?

Од чега зависе „зависни“?

Од њене воље!

Аферим!

Хоће ли министри, подминистри, савјетници, секретари, подсекретари и остала булумента схватити да шест деценија није мали период када сваки покушај маргинализације, сатанизације и сличних поступака постаје узалудна работа.

Преживљавало се и у тежим условима. Преживјеће се и ово. Не треба нам милостиња.

Тражимо своје мјесто под овим, заједничким сунцем.

Дјеца голооточких мученика, сјетимо се, имала су стипендије Титовог фонда.

А данас?

Има ли право човјек на своју главу?

У овој ситуацији морамо ли мислити туђом или својом? Феникс се буди на културном небу Црне Горе.

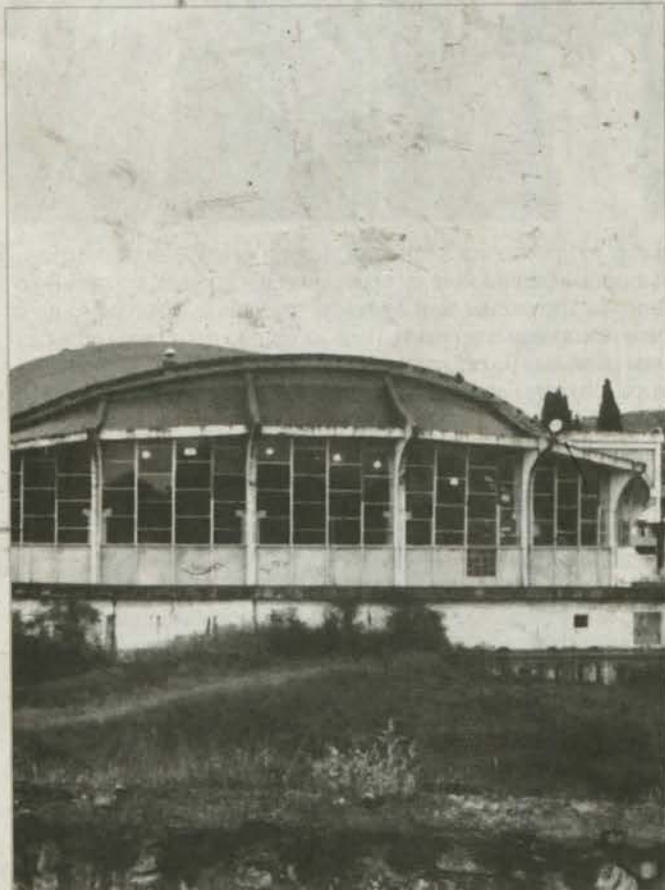
Весна, ипак си пироман, јер у једној руци држиш ватру у другој воду.

Доказала си то и у преговорима са предсједником синдиката организација за културу.

Ево (и) нас опет. Предложићемо своје програме:

Јачи смо од твојих средстава за потпалу.

Добрашн Кићовић

Свјетска масонска ложа у служби црногорског режима

- Осврнимо се око себе и погледајмо грађевине, грађевине од слободних циљли неслободног народа и сјетимо се ројсџива Јевреја у Мисиру који су својом крвљу везали блокове за грађевине његових владара и њихову исламску јоруку кроз Давида: „Ако ме заборавим Јерусалиме, нека ме заборави десница моја!”

Ових дана у Сл. листу Црне Горе- бр. 37 од 9. јуна 2006, Влада РЦГ-Министарство правде је решавајући по захтјеву регистровало „Велику масонску ложу Црне Горе” чиме је потврђено њено деценијско постојање на нашој територији и на најбољи начин им се указала захвалност за уложене новчане и друге зидарске напоре на изградњи независне државе. За напоменути је да односни непоменници постоје још од времена св. Петра Цетињског, који их је својим благословом сурвао у дубине ада као мјеста пребивалишта њихових замисли.

Међутим, сада се опет појављују претендујући на духовну власт у приватној држави у којој се из њиховог кукавичјег гнијезда свакога дана излијежу нови финансијски моћници као главни донатори њихове започете грађевине. Начин регистровања ове вјерске заједнице као НВО идентичан је регистрацији тзв. ЦПЦ, која представља мали прст на руци овога страшила чији је циљ од свога постанка нарушавање истините вјере и стварање новог човјека – антропоцентричног и демоноцентричног. Детаљи њиховог рада су опште познати, тако је сада много битније расвијетлити законску основу њихове регистрације, односно правну подршку њихових чланова из врха актуелне власти.

Позивајући се на Закон о регистрацији НВО не треба пропустити и то да је односни Закон намјерно уопштен и у

њему је прескочен члан који говори о забрани регистровања организација које су агресивно настројене против појединаца, удружења или вјерских заједница. Сматрамо да је овај искорак намјерно урађен да би дао простора нелегалним радњама на осјетљивом терену вјере и нације о чему говори још низ сличних удружења која су у директној служби владиних институција.

Закон о општем управном поступку – члан 5, на који се ослањају захтјеви да остваривање права и интереса једних не смије бити на штету права и правних интереса других, што је у њиховом сукобу са црквом чињенично стање. Будући да они имају развијене вјерске обреде који нијесу аутентични, већ усмјерени ка карикирању појединих религија, исто као у унијатској пародији тзв. Црногорске православне цркве, њихово јавно оглашавање наићи ће на осуду антиистичког режима од већинског православног народа који неће дозволити изругивање својој вјери у својој држави. Запитајмо се сами ко је све припадник НВО Велике ложе Црне Горе?

Окренимо прве странице режимских новина.

Погледајмо прве минуте црногорских дневника.

Саслушајмо прве моменте њихових радио емисија.

Александар Велимировић

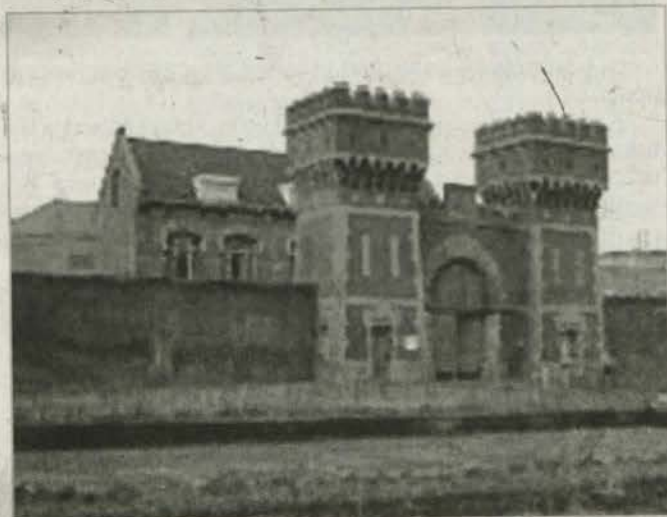
Уста Божија и уста људска

Прилог о злоупотреби ријечи

- Од једног дрвeиџа и икона и лопатџа бива
- Говорџиџи о личностџи свeиџоџа владике Николаја Велимировиџа, облаџодаџеног човјека и свeсрбџина, џредсџављџа частџи и искушење да се како не доџаакнемо свeиџосџиџи њeгове на недосџиџојан начџин или да џрозборџимо својџим оџраниченим сџособностџима о књџжевном дјелу новог Проџовјeдника

Тачна национална идентификација, којом смо извучени из идолатрије сопственог имена, код њега добија емпиријску дефиницију Србина као човјека љубави и крstonосца који је човјек тијела али и духа. Испуњење овог духа Словом био је смисао његове жртве према ближњима који нијесу одвојени временом и простором будући да је Слово свeприсутно. Оно је покупило под своје окриље и сва земаљска слова светога владике, која нам је упутио описујући га и руководећи нас заједницом ка блаженом крају земаљског времена. Бити трудољубив брат, ревносан сабрат и смјеран христџијан почетак су и поговор његове бесједе са покољењима. Сви, а посебно они који су у чинвима хиротесије и хиротоније, дужни су да задобијени таленат благодаре и да га умножавају како би се за њега могла откупити још која изгубљена душа и придружити се малом православном стаду које се нипошто не смије разједињавати. Међутим, понекад неки непромишљен чин може довести вука у оборе наших срца и тада настаје пометња коју не могу смирити најамници већ само жртва Доброга Пастира.

Тако нешто десило се на крају изузетног и дуго очекиваног филма о житију светога Николаја у коме се, у најтежим тренуцима у историји нашег народа, од стране његових твораца покушава изједначити половина српског народа која подржава Слободана Милошевиџа са фашизмом Хитлера и Јосипа Броза и што је још горе ставља се у антагонизам према православној цркви и личности светога Николаја. Творац те сулудости може се поистовјетити са саблазнима које долазе и због тога што је иза себе искористио име родољубиве и непорочне цркве у дијаспори, која одавно не добија праве информације о ситуацији у матичној земљи већ је обасута информацијама „дрогоњених“ вјерника који последњу деценију успјешно балансирају између политичких веза унутар Србије и новчаних дотока изван ње.

Није људски превидјети да је у вријеме прозваног државника (сада већ упокојеног, што је још нечовјечије) извршено духовно буђење нашег народа. Можда не директно његовом заслугом, али „ко год није против вас, са вама је“ тако да је у том периоду обновљено и саграђено много нових храмова и камених и људских. Иако је вјера интимна ствар сваког човјека коју не можемо разоткрити на нашем нивоу сазнања, ипак у чељустима Хашког казамата се његово биће причешћивало тијелом и крвљу Господњом, што су посвједочиле поједине владике и што говори о покајничком расположењу и припадности ортодоксном свијету. Уколико Бог не помиње гријехе грешника, онда се овакви појединци усуде да дају коначан суд пред Њим кријући се иза лика светога Николаја—човјека светога Покајања и пред историјом пренебрегавају „брвна у оку свом“ од којих могу направити само свој душевни лијес одбијајући молитве половине свога народа.

Није случајно што је овај крај филма огледало многих људи прије референдума у Црној Гори и Србији, тј. што је изашао баш у времену неопходног јединства политичких партија и српске цркве. Највећи заговорници одбране државе, нације и вјере управо су били отворени или прикривени поштоваоци Слободана Милошевиџа који се поклањају свом Троједином Богу и моштима његових светитеља међу којима је и свети владика.

Шта дакле рећи о измишљеном сукобу Николајевих бесједа и наших говора који су усмјерени ка њему, ка небеској Великој Србији у којој се не зна „за болест, тугу и уздисање“? Шта рећи о одломљеном краку српскога стабла који се дрзнуо да супротстави цркву са народом?

Ништа. Само поновити ријечи тог истога народа „од једног дрвета и икона и лопата бива“.

Александар Велимировиџ

Не лаје штене села ради, но себе ради

Пеђа нејаки и његове пудлице

• *Предраг Булатовић, ишешко да ико ијамии, никада нишија није урадио вишешки. Најроишв, да- леко од ишога. Када му неко сасије исишину у лице он ћуши и бјежи у буџак. Тада, ио усиаљеном ре- цешу, исиод његове раише излазе иудлице и својим лавезом увесељавају спуждени народ. Чак и када би се бирала Пеђина најлајавија иудлица, ишешко да би ико могао иошрефиши ко би ишо мо- гао биши, због жесшоке конкуренције за ишишулу најгласније и најбезобразније иудлице. Но, крени- мо редом. Пеђа, лидер најиораженије бирачког ишијела, вјешииа Милова узданица, и иред ове из- боре иуишиа иудлице да кефћу и завијају. У народном вјеровању кад куче завија иредосјећа и слу- ши госиодареву скаианију...*

„Морална громада“ од Момчила Вучетића, потпарола Предрага Булатовића, просто је вриснула ових дана. Ври- снула на Томислава Николића, замјеника председника Срп- ске радикалне странке, на председника др Војислава Шеше- ља, па и на читаву странку. Мора човек да вришти, посебно кад од свог шефа добије задатак.

ДПС је некада био веома моћан. На изборима ју је подр- жавало пола Црне Горе. И тада је скојевац у шињелу, Вуче- тић ушао на политичка врата Црне Горе. Са милицијом, на- равно!

Наиме, 1995. године ДПС је избацивао посланике Српске радикалне странке из републичког, али и општинских пар- ламената. У Пљевљима им је била потребна и полиција, па је Вучетић, као Јосип Висарионович, без бркова и не баш интелектуално, упао у општински парламент да би протје- рао српске радикале који су своје мандате зарадили народ- ном вољом.

Бескрајно климајући главом својим претпостављеним, Вучетић је попут комете политички напредовао.

За своје партијске шефове је имао биране и благе рије- чи, док је према политичким опонентима био веома груб, смијешан и сумњиво нервозан.

Тако се докопао и републичког парламента, гдје је данас служи за подсмјех, како у Скупштини тако и ван ње.

Зачудо, знао је, веома ријетко да дође у ресторан „Меди- ју“ и да, након што је позван, укључи свој мобилни телефон и тако реферише са ким сједи, шта причају и каква је атмос-

фера у ресторану—каже нам један од Вучетићевих бивших пријатеља.

Када је дошло до раскола у СНП-у на крило Момира Бу- латовића са једне стране, и на потпредседнике са друге стра- не, сви су се кладили да ће „чврсти комунистички кадар“ Ву- четић, остати доследан и подржати свог дотадашњег лиде- ра. Али, авај, Вучетићу је обећано мјесто у Савезној влади и то је било одлучујуће. Заборавио је и на идеологију, на рије- чи које је изговорио до тада, на Српство (мада многи мисле да Србин никада није ни био) и преко ноћи прелетио код „реформиста“ које је предводио Предраг Пеђа Булатовић.

Кажу да је био министар у Савезној влади непуних мјесец дана, али да је то додатно искомпликовало његов јавни на- ступ. Постао је жешћи и хистеричнији него икада прије што су многи дочекали са ироничним смијехом, али се држећи подаље од њега. Како и не би када Вучетићев вокабулар по-

Мора човек да вришти, посебно кад од свог ше- фа добије задатак.

ДПС је некада био веома моћан. На изборима ју је подржавало пола Црне Горе. И тада је скојевац у шињелу, Вучетић ушао на политичка врата Црне Горе. Са милицијом, наравно!

Наиме, 1995. године, ДПС је избацивао посланике Српске радикалне странке из републичког, али и оп- штинских парламената. У Пљевљима им је била по- требна полиција, па је Вучетић, као Јосип Висарио- нович, без бркова и не баш интелектуално, упао у општински парламент да би протјерао српске ради- кале који су своје мандате зарадили народном во- љом.

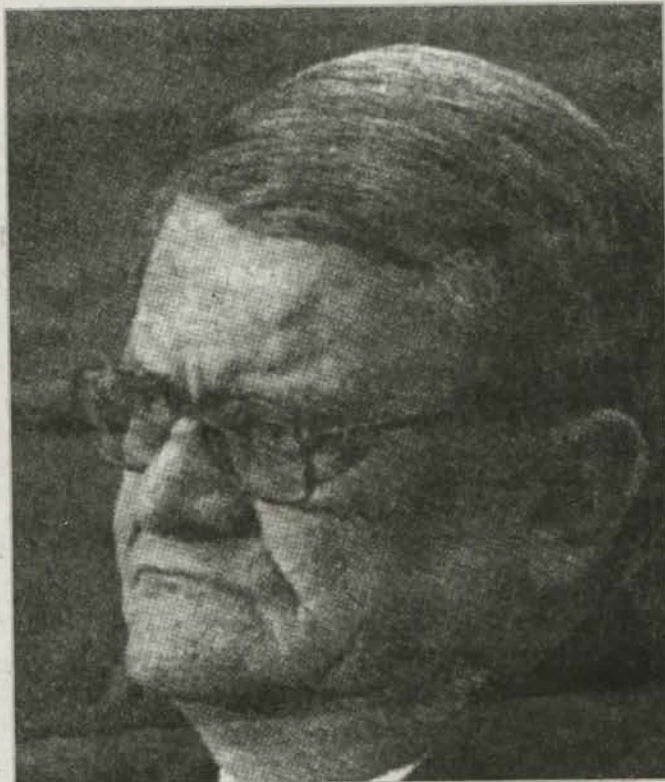
Суштински, кривац за уништење заједничке државе је, заправо, не само усташка коалиција ДПС-СДП, већ и њихов тајни савезник СНП са Булатовићем на челу. У току читаве кампање српским радикалима је било забрањено да долазе из Србије (!?), никако нијесу смјели да се појављују на јавним скуповима или, не дај Боже, на државним медијима. Страшно, када се зна да се истовремено Булатовић тајно састаје и договара са Светозарем Маровићем, једним од идеолога црногорског сепаратизма, и наравно, челника црногорске власти.

најприје личи на провалу септичке јаме или самог колектора. Да би сачувао покретну плуваоницу, Булатовић га је, након престанка министарског мандата, партијски унаприједио у предједника Извршног одбора партије, што у преводу значи – првог страначког измењара. Што је више ригао и плувао околу, Булатовић га је више употребљавао – кажу свједоци.

Елем, постао је дио генералне карактерне црте самог Булатовића.

О политичком дјеловању самог Вучетића најбоље говори „случај Жабљак”. Наиме, одборник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, престао је да спроводи инструкторије централе странке. То је могло да значи и пад општинске власти коју су сачињавали коалиција СНП-а, ДСС-а, НС-а, СРС-а, НСС-а. Проблем је био озбиљан и заједнички па се у њега укључио и Момчило Вучетић као координатор за овај општински одбор.

Док смо проблем покушавали ријешити, власт је објавила лажну вијест „да смо киднаповали дијете”. Вучетић је ху-тао као заливен смјешкајући се новонасталој ситуацији. У том тренутку нисмо знали зашто се високи функционер

Да се подсетимо да су Добрица и Исаило Шљиванчанин, актуелни градоначелник Жабљака, блиски рођаци, али не само то.

Читав галиматијас се заправо планирао у тајној коалицији СНП-а и ДПС-а, односно у главама Добрице и Исаила Шљиванчанина.

У међувремену смо сазнали и о низу криминалних радњи, које су заташкане, а иза којих стоји главом први човјек СНП-а, Добрица. Заједнички рад СНП-а и ДПС-а је већ, на Жабљаку, примјечен од обичних грађана што код Добрице и Вучетића појачава нервозу и стрешњу, јер ће убрзо – на изборима бити, и те како кажњени.

СНП-а тако понаша. Тек накнадним провјерама смо установили да је иза овог случаја стајао и сам Вучетић, односно СНП, онајприје преко Добрице Шљиванчанина, предједника општинског одбора на Жабљаку.

Да се подсетимо да су Добрица и Исаило Шљиванчанин, актуелни градоначелник Жабљака, блиски рођаци, али не само то.

Читав галиматијас се заправо планирао у тајној коалицији СНП-а и ДПС-а, односно у главама Добрице и Исаила Шљиванчанина.

У међувремену смо сазнали и о низу криминалних радњи, које су заташкане, а иза којих стоји главом први човјек

жабљачког СНП-а, Добрица. Заједнички рад СНП-а и ДПС-а је већ, на Жабљаку, примјечен од обичних грађана што код Добрице и Вучетића појачава нервозу и стрешњу, јер ће убрзо – на изборима бити и те како кажњени.

Након тога долазе мојковачки локални избори гдје је СНП српске радикале избацио са већ договорене листе, па је преко ситног криминалца из општинске изборне комисије, извјесног Јушковића, покушано, по наређењу Предрага Булатовића, а који је наређења издавао из Београда, да се одборничка листа српских радикала обори и да им се онемогући излазак на саме изборе!?

Прича о референдуму је посебна и веома јасна. Вучетић и његов шеф су сво вријеме кампање за очување државе управо, тајно, како то они најбоље знају, радили на рушењу како коалиције снага за опстанак заједничке државе тако и против Српске радикалне странке.

Суштински, кривац за уништење заједничке државе је, заправо, не само усташка коалиција ДПС-СДП, већ и њихов тајни савезник СНП са Булатовићем на челу.

У току читаве кампање српским радикалима је било забрањено да долазе из Србије (!?), никако нијесу смјели да се појављују на јавним скуповима или, не дај Боже, на државним медијима. Страшно, када се зна да се истовремено Бу-

Булатовић није само изгубио све изборе, што је посебно трагично, у име српског народа, већ је у договору са влашћу и Маровићем учинио да српски народ изгуби и саму државу!

Обећао је, јавно, пред стотинама хиљада људи у Црној Гори да ће „у случају неуспјеха на референдуму поднијети неопозиву оставку”.

Народна странка броји нешто „преко“ 5 (и словима пет) чланова. Сви су они у дилу са Булатовићем, а то значи да им је српски национални интерес на истом мјесту као и лањски снијег.

На првом им је, свакако, њихово „угуравање“ у скупштинске клупе, понекад уз помоћ ДПС-а, а понекад СНП-а.

латовић тајно састаје и договара са Светозаром Маровићем, једним од идеолога црногорског сепаратизма, и наравно, челника црногорске власти.

Булатовић није само изгубио све изборе, што је посебно трагично, у име српског народа, већ је у договору са влашћу и Маровићем учинио да српски народ изгуби и саму државу!

Обећао је, јавно, пред стотинама хиљада људи у Црној Гори да ће „у случају неуспјеха на референдуму поднијети неопозиву оставку“.

Оставку није поднио па се многи „зли језици“ питају: да суштински Булатовић и није изгубио референдум већ да је он од самог почетка радио како би осамосталио Црну Гору заједно са својим идеологом Маровићем!

Али, што каже наш народ, „не пада снијег да покрије бријег, већ да свака зверка покаже свој траг“, тако се Булатовић легитимисао и до краја оголио своју сепаратистичку, реалну и истиниту слику.

И тако Булатовић и његове пудлице које за неки положајчић продају све па и оно што је најсветије, показују на најјаснији начин лице и наличје данашњег јавног морала у Црној Гори.

Дубак у бунару

Народна странка броји нешто „преко“ 5 (и словима пет) чланова. Сви су они у дилу са Булатовићем, а то значи да им је српски национални интерес на истом мјесту као и лањски снијег.

На првом им је, свакако, њихово „угуравање“ у скупштинске клупе, понекад уз помоћ ДПС-а, а понекад СНП-а.

Они никад не излазе сами на изборе, јер да то ураде не би више, мајци, излазили. Не би их више ни било. Али, што је ту је. Килибардини усвојеници увијек су спремни да за свог

коалиционог партнера или неку тајну организацију, одраде најпрљавије и најогавније послове, како би се одужили и платили своје посланичке мандате.

Тако је било раније, тако је и сад.

Нико не може да заборави да је Килибарда поставио моралне, политичке, људске и суштинске темеље ове комби странке. Његово „дијело“ и даље живи у Народној странци. И после Новака-Килибарда.

Народна странка је у својој дубокој суштини и антисрпска и антиправославна.

Или је најбоље да читаоце подсетимо на неке од њихових заслуга.

Док је 1999. године НАТО просипао бомбе по нама, народњаци су сједили у удобним владиним фотељама заједно са ДПС-ом и СДП-ром, наређујући да се војсци, која је бранила државу, „искључи струја, да им се укине храна...“

Приватизација и пљачка широм Црне Горе носи печат и Народне странке, Дрецуна, Шоћа и других.

Као министар правде, Драган Шоћ, у процесу информационог опремања свог министарства, преко фирме са Кајманских острва „отпремио“ је понеко милионче евра или марака, свеједно!

Чудно је да се тај податак крије и од ДПС-а што указује на погодбу „не дирај ме, нећу ни ја тебе!“

И сад преко Дубка нападају Србе по Црној Гори, али и ван ње. Опет опошљавају прљаве послове за налогодавце.

Али, исто као и СНП, имају све мање популарности код бирача па умјесто 0,5 посто добијају, у анкетама, 0,01 посто подршке и полако али сигурно тону у прошлост Килибардини трабанти.

Ш. Вуковић

Они никада не излазе сами на изборе, јер да то ураде не би више, мајци, излазили. Не би их више ни било. Али, што је ту је. Килибардини усвојеници увијек су спремни да за свог коалиционог партнера или неку тајну организацију, одраде најпрљавије и најогавније послове, како би се одужили и платили своје посланичке мандате.

Тако је било раније, тако је и сад.

И сад преко Дубка нападају Србе по Црној Гори, али и ван ње. Опет опошљавају прљаве послове за налогодавце.

Али, исто као СНП, имају све мање популарности код бирача, па умјесто 0,5 посто добију, у анкетама, 0,01 посто подршке и полако али сигурно тону у прошлост.

Килибардини трабанти.

Ловци на евре

Када се зна политичка „снага“ Народне странке, а прича се о Демократској „српској“ странци онда је веома лако примјетити да су душло мањи од своје мајчинске странке. Наиме, од Народне странке подјелом, настала је Српска народна странка од које је отишло крило предвођено др Бојовићем и др Кадићем.

Организационо, кадровско стање најбоље показује податак који је саопштила извјесна Николићка, која је доскоро била портпарол ове странке рекавши да је сво вријеме службовала, а да није била члан те „странке?!“

Њену дужност сада обавља извјесна Перовићка, која је такође добила задатак да брани „лик и дијело“ Предрага Булатовића. Значи да напада Српску радикалну странку.

Зли језици тврде да она то мора радити из најмање два разлога. Да сачува посланички мандат, али и да се сачува од которске афере у којој се помиње када је продаја општинске земље у питању. Око овог проблема дигла се прашина на релацији ДПС – либерали, али Перовићку су преко ноћи, „прећутали“.

Какав је дил у питању можда најбоље објашњава њен медијски наступ гдје, са нескривеним жаром, напада Србе. Није тешко погодити у чије име и за чији рачун.

И шта рећи на крају!

Они које смо поменули имају право да се љуте. Људи су на низбрдици. А и прочитани су заједно са оним ко их води.

Збогом портпароли Ђукановића и Булатовића – свеједно!

Тако је било раније, тако је и сад.

Народни експорт – србомјерје „Народне странке“ у Црној Гори

• У случају водећих личности самозваних наследника историјске идеје праве Народне странке коју су ови мали Шћепани, без икаквог континуитета, присвојили, дешава се и једно и друго. Овдје нема „клубаша“ и „праваша“ већ има „криваша“, који кроз искривљено црногорско сочиво добијено социјалним институцијама власти прогласише свој народ, увозним Србима, желећи да постану први извозни Срби на којима ће власти приходовати сваковерне дажбине.

Овај народни експорт уговорише људи који не могу без Дубка или неког другог помагала незрелих и као такви не представљају достојан саговорнички покушај

Исправан политички поглед на друштвена питања подразумева свеопшти вид којим се предмет анализе карактерише и иницира суд. Уколико се у том пројектовању мишљења искористе оба ока сматра се да гледање прераста у сагледавање и то је позитиван помак, уколико не постоји политичка диоптрија која свему даје своју мјеру. Некада се може гледати и једним оком и тада гледање прераста у разгледавање, необјективан политички суд невидећег.

У случају водећих личности, самозваних наследника историјске идеје праве Народне странке коју су ови мали Шћепани, без икаквог континуитета присвојили, дешава се и једно и друго. Овдје нема „клубаша“ и „праваша“, већ има „криваша“ који кроз неприлагођено црногорско сочиво добијено социјалним институцијама власти, прогласише свој народ увозним Србима, желећи да постану први извозни Срби на којима ће власт приходовати демократске дажбине.

Овај народни експорт уговорише људи који не могу без дубка или неког другог помагала незрелих, и као такви не представљају достојан саговорнички покушај, те их убудуће треба сматрати (не)владином организацијом за засмијавање јавности, с обзиром да немају историјски континуитет Народне странке. Има у њиховим редовима часних људи, који на овим изборима не желе да се осјећају грађанима без идентитета зарад зараде ове политичке буржоазије која је, последњу деценију, продала и оно што није њено и то приложила као оснивачки капитал народног експорта.

Доказивати да код њих постоје звања директора за које не зна највећи број чланства, и који су на редовном платном списку као руководиоци мутираног предузећа излишно је и

овим упућујемо њихово чланство на званичну провјеру наших тврдњи. Укратко речено, ради се о суноврату идеја предузетничког вођства, које је усмјерено на лични интерес, у коме психолошке упадице типа нашег признавања националне мањине, не могу задржати њихове стечене позиције на предстојећим изборима. Будући да је слово свето и да не желимо да га просипамо по недостојним, окренимо уназад шачицу послодаваца–актуелних момената који језиком свију, вјером грађана, новцем појединаца и деценијском отпадијом од српског бића, регрутују нове Килибазде и Стрецуне и тиме понижавају дио честитих Срба који их још прате и који у све већем броју приступају Српској радикалној странци, у којој виде поуздан штит својих интереса.

Користимо прилику да јавно упозоримо све непријатеље српског народа и српске цркве у Црној Гори да ће имати одговор на све нападе, на било који дио нашег бића у мјери која буде потребна.

Наравно, све проевропским, просвјетским, прокосмичким и демократским оружјем.

Велимир Зејак

Дан побједе – отворено писмо затвореним медијима
који одбише читуљу ђенерала Драже Михаиловића–Чиче

Плаше га се и мртвог

• Није било ниједног медија у Црној Гори који би објавио читуљу написану од српских радикала

Новинари, недемократе, неписмени ћирилични покушаји у Црној Гори, забранише читуљу упокојеном чо-вјеку. У каквом то илузорном дану заврши истоимена новина и кога победи његова старија сестра. Из којег времена датира овај савез који заваља грађане измишљеним сукобима у политици, култури и економији и доводи нас до подјела које одржавају изморени агенти које називају главним уредницима. Главни су ваљда они који поседују главу, али своју, и то ону горњу, те су стога изнад других запослених или испод оних других – који нијесу у радном, већ у неком другом односу, дајући дојам читавом медијском односу. Из тог односа излијеже се јаје познатог власништва које се пола вијека котрља црногорским друмовима, штампајући своју медијску луску коју преписивачи приписују себи и својој истини. Није у новијој историји запамћен толики страх од мртвих да им се ни име, ни спомен не дају поменути и то по другачијем ценовнику. Драго нам је што „Побједа“ процијени српску главу као вриједнију, иако се „Дан“ одрече ње, али опет то не бјеше довољно да се саопшти нечији жал за

упокојеним. Забрањено је говорити, веселити се и жалостити тамо гдје нема никаквих емоција према било коме, а камоли према страдалницима и неистомишљеницима који немају приступа истом оном олову које им је одузело животе, а сада се разлива по прљавим хартијама. На тај начин новине су донијеле новину и оправдале свој назив, али не и лично име за које ће их оптужити дан, а бранити мастило ноћи, којим напунише пера ишчупана из својега рода.

Прогон, шовинистички иступи ових иступљења према дијелу српскоцрногорског народа који поштује име свога ђенерала, захтијевају хитно обраћање међународним институцијама, да би заштитили своја права и указали на растућу нетрпељивост према свему што мисли другачије, и указали на ове медије као репрезенте тог система. За такво дјеловање поседујемо све релевантне доказе, будући да смо то очекивали, сигурни да смо на правом путу истине, морала и одбране основних људских права.

Опшгски одбор Српске радикалне странке
7. ју. г. 2006, Никшић

Ништа лично

Савјетник за безбједност председника скупштине, Ранка Кривокапића, некадашњи генерал Благоје Граховац, поздравио је потписивање споразума између Црне Горе и Хрватске о кривичном гоњењу ратних злочинаца и нагласио да треба почети од: „Идеолога, инспиратора и комаданата рата за мир“.

Како су се Ранко и Мило ових дана нешто много нећкали у вези коалиције за предстојеће изборе, већ сјутра дан по овој Граховчевој изјави склопљен је споразум о заједничком наступању на изборима. „Рат за мир“ ко ли изговори ову чувену реченицу? Нешто ми ово познато звучи. И МИЛО.

Стаза живота

Поред јаловиштва по којем је познат, Мојковац ће добити још једну атрактивну локацију. Градоначелник Подгорице, Муги, и градоначелник Мојковца, Брко, обишли су шеталишну стазу која почиње од моста на Тари, а завршава се у центру Мојковца. Е сад, замислите срећног Мојковчанина који полако крене, стопу по стопу, било од центра, било од моста, полако стазом која пролази тачно поред гробља, баца поглед да га прође жеља од вјечног боравишта, затим срећан прође поред јаловишта, надише се свјежег ваздуха обогаћеног најотровнијим канцерогеним материјама и онда сврати до „сузе Европе“ и напије се начистије воде на свијету. У повратку, под условом ако успије да прође гробље, има шансу за још један круг.

Слобода

Председник црногорског парламента Ранко Кривокапић у изјави за „Дан“ прије извјесног времена рече: „Црногорци и Црна Гора коначно дочекаше слободу.“ Мора да је Ранко мислио на онај дио Црне Горе и Црногораца који би да је среће да је заједничка држава, данас били у Спужу на робији, а не слободни у „слободној“ Црној Гори.

Тарзан и џунгла

Из Бијелог Поља јављају да градоначелник Тарзан Милошевић из општинског буџета није додијелио средства за реновирање школе у једном локалном мјесту. Жале се да им је дословно одговорио да га школа не интересује. А што би га и интересовала кад је и онако у Црној Гори или у Монтенегру џунгла закон.

Кампања

Ови врели августовски дани највише почетак изборне кампање у Црној Гори. ДПС-овска власт изјављује да неће митинговати већ да ће ићи по систему од куће до куће, од човека до човека. За почетак крећу од југа, од Улциња или боље речено од Аде Бојане. Очигледно у циљу да им се дигне морал. Имају два дебела разлога за то и то: први – највећи дио бирачког тијела ДПС-а из дијаспоре и Косова, управо се налази на љетовању. Боље речено сви на једном мјесту, тако да не морају губити вријеме у њиховом окупљању. Друго, уз митинг могу мало напунити и очи (цепове су давно напунили), тако да ће корист и задовољство бити потпуно. Нас само мучи радозналост. Како ће представници ДПС-а бити обучени кад буду излазили пред бираче? Хоће ли бити обучени у одијела и кравате, или евентуално у Евине костиме? Предлажемо им Евине костиме, јер успјех би био сто посто загарантован. Била би то јединствена прилика да се изједначе са народом, а послије избора бирачи би знали шта ће на крају добити. КУРА-ЖНО, (храбро), од стране ДПС-оваца.

Удавача

Никшићка жељезара се већ удаје по четврти пут. Влада поново расписала тендер, плата нема, радници најављују штрајк. Гле чуда. Сваки пут кад Влада расписује тендер, распрода тендерску документацију, узме ту неколико стотина хиљада еврића, каткад и више, стави то у неке своје личне џепове, а радници? Ко шта раднике пита. Важно је да ми имамо паметну Владу која очигледно зна шта ради. Жељезару продају за један евро, узму колико узму, а радници могу уз празну г... право на улицу.

Морално-политички подобан

Због именовања судије Н. Н. при Основном суду у Улцињу дигла се права галама. Испоставило се да је против судије вођен поступак због малверзације са земљиштем. Председник суда Вукотић негира да има било шта истинито (бар да он зна) од те приче везане за истрагу, већ да је судија *подобан* да врши судијску функцију. „Морално-политички подобан” што би рекле бивше комуњаре.

Оно са истрагом против њега дође му као боравак на практичној обуци. Бар је научио како другима треба судити, кад већ зна како су њему судили. Прича се да ће ових дана на допунску наставу тамо негдје од Трстеног до Котора, јер је још остало могућности за малверзације са земљиштем, бар док је ДПС на власти.

Полиција

Како је полиција продужена рука ДПС-овске власти, можете замислити полицију која обезбјеђује митинг на нудистичкој плажи. Нормално, као и свака народна полиција и она би се умијешала у народ и показала да је њен дио. Ма нијесте ме разумјели, бити би то најпоноснији полицајци на свијету. Свима висе по један пендрек, а њима два. И то, замислите, један у црвеној, а други у црној боји. (Свака сличност са неким знамењима из окружења је сасвим случајна).

Нудисти

Послије туче туриста са Косова са локалним закупцима плажног мобидијара у Улцињу умијешала се и полиција. Како полиција није баш била премного активна у смиривању ситуације, туристи су преузели

ствар у своје руке па је већи дио полицајаца остао без личног наоружања, опреме, кошуља, а богами многи од њих и без гаћа. Једна баба из мог комшилука то коментарише овако: „Даба синко палице кад су голе гузице”.

Шахиста

Ових дана Црној Гори додијељено је организовање шаховског турнира већег рејтинга. Шампионат би требало да отвори нико други до председник Владе. Међутим, председник је био категоричан и одбио понуђену част тако да су се организатори нашли у чуду због новонастале ситуације... Знамо ми да наш председник мрзи шах ево већ петнаест година. Ма знамо ми и разлог...

Ко је овдје уопште спомињао шаховницу?

Заједништво комуниста и усташа

• *Нашу актуелну историју треба преишресити и људима понудити „суве“ историјске чињенице. Све што се дешава, није случајно.*

Стварањем Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, 1. 12. 1918. године, југословенски народи су коначно постали слободни, а њихова држава се нашла на путу стварања демократског друштва. Претходне две српске краљевине, Србија и црна Гора, изнеле су терет рата и на неки начин биле темељ новој држави. Разлика између Србије и Црне Горе у политичкој, економској и војној моћи, ставила је Србију на прво мјесто. Нова држава СХС, вођена династијом Карађорђевића ослањала се на наслеђе које је стекла Краљевина Србија. Српски народ је највише поднео терета и дао жртва за нову државу, због чега је вођен својом династијом највише ценио и чувао државу.

На светској политичкој сцени постојало је различито мишљење о Краљевини СХС. Велика Британија, Француска и САД, као савезници, подржавали су стварање ове државе. Поражене земље, Немачка, Аустрија, Мађарска, а са њима и бивша савезница Италија, биле су против тронардне монархије. Поред ових непријатеља, и Совјетска Русија радила је на разбијању државе СХС. Лењин је, почетком 1919. године, наложио стварање Треће интернационале, као заједнице комунистичких партија целог света. Месец дана по формирању интернационале, оснива се Социјалистичка радничка партија Југославије (комуниста). На оснивачком конгресу, од 20. до 23. априла 1919. године, у Београду, нова партија прихвата програм Српске социјалдемократске партије и придружује се Трећој интернационали. Самим тим чином, Совјетска Русија добија оружје за борбу против Краљевине СХС. Совјети су сматрали да Краљевину треба разбити из више разлога.

Поред става да је Краљевина СХС плод западних земаља, замерало јој се што је потпомагала и прихватавала антикомунисте из Русије. Социјалистичка радничка партија Југославије (комуниста) по програму је била грађанска партија, што је веома брзо засметало њиховим политичким менторима из Москве. Под притиском Коминтерне, 1920. године, у Вуковару се одржава други конгрес партије на коме се партија преименовала у Комунистичку партију Југославије, а са програма грађанске партије прешла је на оштри вид деловања, гдје се отворено позивало на револуцију и рушење правног поретка Краљевине. Програмски заокрет и прелазак на револуционарне методе деловања довело је и до првих демонстрација и протеста против уставног устројавања државе.

Крајем 1920. године, да би зауставила нереде у земљи, Влада Краљевине СХС доноси одлуку под називом Обзнана, којом се ограничавало деловање Комунистичке партије Југославије. Међутим, те мере у много чему нису спутале

Вођство Хрватске усташке организације обавезује се да ће у потпуности учествовати у свим материјалним издацима, демонстрацијама, манифестацијама и разним штрајковима које предводи КПЈ. Вођство Комунистичке партије сматра Хрватску усташку организацију као важног фактора и помагача у уништењу постојећег стања и у постизању усташких идеала обећава сваку своју помоћ.

комунисте, већ се под њиховим покровитељством наставља револуционарно насиље. Спасоје Стејић је, 29. јуна 1921. године, покушао да убије краља Александра Карађорђевића. Након непуних месец дана, 21. јула у Делницама, Алија Алијагић убија министра унутрашњих послова Милорада Драшковића. После ових догађаја у Краљевини СХС, 2. августа исте године, доноси се Закон о заштити јавне безбедности и поретка, којим се забрањује рад Комунистичкој партији Југославије. Овим законом комунисти су уклоњени са политичке јавне сцене, али су свој рад наставили у илегали, потпомогнути из Москве. У периоду од 1921. године, до 1941. године, комунисти свој рад усмеравају на разбијању државе.

На трећем конгресу одржаном у Бечу, комунисти се залажу за стварање македонске нације и њено одвајање од српског националног корпуса. Поред ове новине, комунисти сматрају да треба од Краљевине СХС да се отцепе Хрватска и Словенија. На четвртом конгресу 1928. године, у Дрездену, комунисти иду даље у разбијању српског народа доносећи одлуке о стварању црногорске нације. Поред стварања црногорске нације, заговара се и стварање независне државе Црне Горе и припајање Косова и Метохије Албанији. Отворени рат Комунистичке партије Југославије против монархије, српског народа и Српске православне цркве, види се у комунистичком удруживању са фашистичким организацијама, какве су нпр. биле ВМРО и Хрватска усташка организација Анте Павелића.

Из споразума Моше Пијаде и Мила Будака, 1935. године, у Сремској Митровици, може се видети ко су били главни противници комуниста и усташа. „Вођство КПЈ, свесно своје улоге, признаје да се Балканско полуострво неће моћи тако брзо комунизирати, док се српском народу и Српској православној цркви не сломи кичма. Познато је да су увек ова два фактора спречавала продирање османлија на запад, а комунизма и Аустрије на Исток. Због тога ово вођство

Из споразума Моше Пијаде и Мила Будака, 1935. године, у Сремској Митровици, може се видети ко су били главни противници комуниста и усташа. Вођство КПЈ, свесно своје улоге признаје да се Балканско полуострво неће моћи тако брзо комунизирати, док се српском народу и Српској православној цркви не сломи кичма.

Комунистичка партија, предвођена Јосипом Брозом, радовала се уништењу југословенске државе због чега се није опирала фашистима, а на мајској конференцији 1941. године, у Загребу, осудила је покрет Драгољуба Драже Михајловића, назвавши га „великосрпском хегемонијом“.

спремно је у томе да припреми заједнички терен за комунизацију Југославије и Балканског полуострва и за уништење свега оног што је српско и правосавне вере.

Вођство Хрватске усташке организације предосећа да ће, у случају да не наступи брза промена, хрватски народ подлећи југословенској подлости и српској хегемонији, те нуди своју сарадњу свим подјармљеним народима Краљевине Југославије, а поготово КПЈ, како би се пожурио ток догађаја свим средствима, а према упутима овог вођства.

Вођство Хрватске усташке организације обавезује се да ће у потпуности учествовати у свим материјалним издацима, демонстрацијама, манифестацијама и разним штрајковима које предводи КПЈ.

Вођство Комунистичке партије сматра Хрватску усташку организацију као важног фактора и помагача у уништењу постојећег стања и у постизању усташких идеала обећава сваку своју помоћ“.

Из ових навода јасно се може видети колика је била мржња према српском народу и Српској православној цркви. Комунисти, поред помоћи из иностранства и удруживања са

Комунисти су 1945. године, насилним путем узели власт у земљи. Од тада па до данас, они спроводе одлуке са трећег и четвртог конгреса рушећи и разбијајући све што је српско. Један од задатака постављених на четвртог конгресу било је и стварање црногорске нације и независне црногорске државе.

фашистима, нису успели у периоду од 22 године мира да разбију Краљевину Југославију. Српски народ успешно одолева свим комунистичким нападима и провокацијама. Када је, 6. априла 1941. године, Југославија нападнута од фашиста Совјетски Савез је прекинуо дипломатске односе са Београдом, благословивши на тај начин фашистичку агресију, али и поручивши југословенским комунистима да помогну у разбијању државе. Комунистичка партија, предвођена Јосипом Брозом, радовала се уништењу југословенске државе због чега се није опирала фашистима, а на мајској конференцији 1941. године, у Загребу осудила је покрет Драгољуба Драже Михајловића назвавши га „великосрпском хегемонијом“.

Након немачког напада, 22. јуна на Совјетски Савез, комунисти су по налогу из Москве кренули у борбу против фашиста. Полазећи у рат против фашиста, они су наставили рат против српског народа који су започели 1920. године,

— У четворогодишњем грађанском рату страдало је преко милион Срба од усташко-комунистичког савеза. Комунисти су 1945. године, насилним путем узели власт у земљи. Од тада па до данас, они спроводе одлуке са трећег и четвртог

конгреса рушећи и разбијајући све што је српско. Један од задатака постављених на четвртог конгресу било је и стварање црногорске нације и независне црногорске државе.

Потпомогнути оним групацијама, које још увијек сањају о османској империји од Јадрана до Кинеског зида, као и онима чија је парола „чије овце тога и планина“, комунисти су успјели 21. маја 2006. године, да „изгласају“ независну Црну Гору. Тога дана примењене су све прљаве методе у спречавању становништва да се слободно изјасни на референдуму. Активирани су и стари и млади комунисти, чиме се показало да нема разлике у некадашњем и садашњем њиховом раду. Савез бораца народноослободилачког рата, у коме се налазе стари и млади комунисти, ратници из српско-комунистичког рата 1920-2006. године, донијели су 13. маја 2006. године, одлуку, на својој скупштини у Подгорици, да подрже независну Црну Гору.

За наивне у Црној Гори такав поступак је изазвао огорчење и изненађење, док они који већ одавно муку муче са комунистима нису били изненађени, јер је одлука била очекивана. Они наивни у Црној Гори слушали су годинама „борце“ из овог покрета како су за братство и јединство, заједништво и борбу против свих подјела. Ти наивни нису знали о комунистичкој подлости и спремности на свако зло и неваљалство. Њима не треба данас можда ни замјерати, јер ко би могао помислити да може постојати толика дволичност код људи и да неко ко је шездесет година уживао благодати јединствене државе у себи може гајити мржњу против те исте државе. Ако би се погледало колико је новца стигло из Србије за пензије, путовања, бањска и друга одмарања за „борце“ из Црне Горе, не треба се ни чудити што је и било оних који су им вјеровали. Али, ако се прочитају одлуке трећег и четвртог конгреса КПЈ, или њихов споразум са усташама из 1935. године, онда не треба да буде изненађење.

Посебно ако се зна да су ти преваранти, 1945. године, власт узели газећи преко братске крви, одузимајући тој браћи и право на гроб или њихова гробља називајући „ласјим гробљем“, онда се мора знати и да су спремни на сва могућа недјела. Када би данас неко могао сабрати жртве комунистичког терора у Црној Гори и видјети ко су биле жртве, онда би се могло и причати о стварним губицима у рату, који још није завршен. Исто тако, када би се сабрале све њихове новчане проневијере, видјела би се пљачка која није никада раније задесила Црну Гору. Питам се само једно – да ли ће народ Црне Горе коначно после скупштине СУБНОР-а од 13. маја и референдума од 21. маја 2006. године, схватити ко су ти „борци“ који су своја напредовања добијали братском издајом, проневијерама, једењем удовичијих кућа и разбијањем сопственог народа. Пошто у сваком злу има и добра, данас, после 21. маја 2006. године, добро је што су пале маске са многих и што су лисице остале без јагњећих кожа.

Б. Ј.

Али, ако се прочитају одлуке трећег и четвртог конгреса КПЈ, или њихов споразум са усташама из 1935. године, онда не треба да буде изненађења. Посебно ако се зна да су ти преваранти 1945. године, власт узели газећи преко братске крви, одузимајући тој браћи и право на гроб или њихова гробља називајући „ласјим гробљем“, онда се мора знати и да су спремни на сва могућа недјела. Када би данас неко могао сабрати жртве комунистичког терора у Црној Гори и видјети ко су биле жртве, онда би се могло и причати о стварним губицима у рату који још није завршен.

Ранко Борђијев Зејак

Члан општинског одбора Српске радикалне странке др Војислав Шешељ из Никшић

Након дуге и тешке болести, 30. маја ове године, у 32 години умро је један од најбољих активиста Српске радикалне странке др Војислав Шешељ у Никшићу – Ранко Ђ. Зејак.

Рођен је 12. јуна 1974. године у Никшићу. У том мјесту је завршио основну и средњу школу.

Добар човјек, добар друг и одан пријатељ. Ранко се веома рано и политички определио, и то за Српску радикалну странку.

Почетком 2005. године, активно се, као предсједник Мјесног одбора Центар, успјешно укључује у рад странке. Његов мјесни одбор на регионалним изборима, као и читав општински, постиже успјех и након дугог низа година улази у никшићки општински парламент.

На сједници општинског одбора био је изабран на одборничку листу.

Био је човјек најбољих људских врлина и функционер странке на кога се могло увијек рачунати.

Кампања за локалне изборе је трајала дуго, по веома лошим временским условима, тако да је Ранко дан избора дочекао у болничком кревету. Тог дана Ранко је, накратко, побјегао из болнице и гласао за своје, српске радикале.

Прије тога, данима и ноћима је носио пропагандни материјал, газио велики снијег, лијепио плакате и путовао у најзабаченија мјеста никшићке општине.

Све је стигао да уради на најбољи начин.

Није стигао да се ожени и да својим родитељима и сестри подари радост умјесто вјечите туге.

Болестан, понашао се као најздравији. Није дозвољавао ни помен о његовој болести. Достојанствен животни став и високе моралне норме, усађене у сваком његовом гену, водили су га кроз тежак живот.

Горке животне лекције лијечио је све већим активностима у својој странци.

ранко је сахрањен у Никшићу.

Поред његовог одра је прошло много српских радикала са сузом у оку и болом у срцу. Опраштали су се од Ранка, њиховог саборца и друга.

Отишао је човјек најбољих људских врлина, Србин, патриота, радикал.

Паметан учи историју

Моја одбрана од Јеврема Брковића

• *Кобна улога у рушењу Његошеве капеле Вељка Милајновића, кога Јеврем Брковић ипретисаваља и суиرويцисавља владици Николају*

Преглед, дат у претходном броју Истине, скандалозног односа Јеврема Брковића и осталих загрижених антисрба и дукљаноида у Црној Гори према владици Николају, остао би непотпун кад не би изнијели кога Брковић, осим самог себе, претпоставља и кога супротставља Николају Велимировићу кад је ријеч о Ловћену и Његошу.

Ради се, ма колико то било невјероватно, о Вељку Милатовићу који се толико истакао у братоубилачком рату у Црној Гори на страни Јосипа Броза, да га је овај наградио звањем народног хероја, прије но ће га поставити за једног од својих главних удбаша, а затим за предсједника Црне Горе и, као таквог, за свог главног човјека за извршење непочинства на Ловћену: разарање његовог врха и светилишта и градња садашње накараде на њему, зване Мештровићев маузолеј Његошу.

То се, по свједочењу пјесника Танасија Младеновић, који је био истинит и храбар човјек, десило у доста понижављућим околностима по Вељка Милатовића. Наиме овај је на једном пријему у Младеновићевој вили на Дедињу, још не знајући да лично Броз стоји иза намјере да се руши Његошева капела, гласно реаговао да он неће никад дозволити да се руши грб Црне Горе, њено највеће знамење.

То је исте вечери доспјело, преко његових доушника, до старог тирана који је сјутрадан позвао Вељка и строго му заповиједио: „Ти ћеш ми бити главни за маузолеј”- Броз је најчешће л изговарао као л – што је овај без поговора прихватио као најсветију дужност, мада би исто учинио и да му је Броз наредио да сатре пола Црне Горе.

Толико су Брозови великаши били вјерне слуге свога господара, али су се за тај свој ропски однос према њему љуто светили и истресали над народом. Наравно да се Вељко Милатовић својски дао на посао створивши такозвани југословенски одбор за градњу маузолеја, у који су одбили да уђу Иво Андрић, Петар Лубарда, Михаило Лалић, између осталих еминентних личности тог времена. Не могу да провјерим док ово пишем, али биће да је, према Пери Симићу, који је увелико ушао у архиве Јосипа Броза, он ишао та Веселином Бурановићем и Видојем Жарковићем, јуна 1971, код Броза на Брионе да их овај утврди у зликовачком подухвату против Његошевог Ловћена. То је Броз смјеста учинио, рекавши им да се не обазире на противљење *шмао некакве* – то је био његов омиљени израз – цркве и интељгенције. А по причању Милована Витезовића, кога је Вељко Милатовић једном приликом примио у своја кола на путу из Котора за Цетиње – волио је да буде у друштву књижевника – кад му је Милован изнио своје запрепашћење одлуком да се руши највећа црногорска и једна од највећих српских светиња, Вељко је набуцито одговорио:

„Тако је одлучено и не можемо се играти са државом.”

Колико Брковић, у наставку XII и XIII свога утука на мору књигу о Ловћену, благи Николаја Велимировића, несвјестан да за злато не пријања блато, толико у наставку XXIV,

велича и уздиже Вељка Милатовића, обимно наводећи његове несувисле фразе као откровење саме истине о Ловћену, као *апоптозу*, како сам вели, за разлику од Николајевог *бућкуршица*, како назива славну бесједу. Треба читати шта Милатовић каже да би се повјеровало: „Ево од данас Његошев Ловћен виши је за један испуњени дуг нашег покољења великом пјеснику, за ново дјело инспирисано њиме.

Ово је тренутак кад с Ловћеном срста гранитна ријеч нашег времена и нашег човјека (...) Овај маузолеј црногорском пјеснику борбе и слободе, Петру II Петровићу Његошу, није хододарје и задужбина у славу трона и олтара, декор моћи и прилог што велича улагача. Он није хладни мермерни ковчег на врху опјеване горе, ни светилиште измакнуто од смртника да би се исказивало страхопоштовање(...)

Маузолеј Његошу је споменик солидарности свих наших људи (...) Том Његошу, горостасу – пјеснику борбе непрестане и визионару, подигосмо овај споменик на Ловћену иако увјерени да је највећи споменик Његошу, његовој стваралачкој самовољи и слободарским хтјењима – слободна Црна Гора у слободној заједници равноправних народа и народности социјалистичке и несврстане Југославије”

Само још недостаје уобичајени поклик брозовског ритуала: „Живио друг Тито, вођа и учитељ наших народа!”

Да не говоримо о бесловесностима као што су: да је Ловћен постао виши кад је и физички, зарубљивањем врха, а још више духовно, убијањем историје, религије и поезије,

постао нижи; о граничној ријечи нашег времена и човјека; о хододарју – измишљена ријеч којом су се ондашњи вајни црногорски књижевници разметали; о нападу на Краља Александра и Српску православну цркву кроз критику *џрона и олимпиара*, о Његошевој стваралачкој самовољи, док је Ловћен би жртва Брозове зликовачке самовоље, и томе слично.

Садашња накарада на Ловћену – стравична метафора антисрпске Црне Горе

У ствари, Брковићева амбиција је да, слиједећи злим путем својих идола, Јосипа Броза, Блажа Јовановића, Вељка Милатовића, али и Савића Марковића Штедимлије, који садашњим ругобним здањем, свети врх Ловћена оскрнавише и разорише, и њихову божанску круну у гомилу сасуше, то исто учини, служећи мрачним силама, са Његошевим дјелом као и са душом Његошевог народа.

Јасно је да без Српства, које је њена духовна суштина, Црна Гора се отуђује од саме себе и срља у понор зла и наказности, као што то не престаје да се, мање више, догађа од 1941. наовамо. Накарада на Ловћену, коју Брковић хоће да нам наметне као врхунску вриједност, управо је стравична метафора те антисрпске Црне Горе, њена слика и прилика.

У свом подухвату рашчињавања и обесвјештавања свега онога што су толики вјекови сочинили и посветили, жалосни мисионар дукљанства био би смијешан и гротескан кад не би био штеточина, загађивач и тровач душа. Како ће се он и његова братија, сјутра у Европи сложити са иновјерним и инојезичним људима кад не могу данас са својом једнородном, једнокрвном и једнојезичном браћом у Србији?!

Мисле ли они, несрећници, да ће завијањем из њихове дукљанске пећине, истргнути неимарство и сликарство немањихких задужбина из свјетских антологија умјетности, или пак нашу народну епiku, на коју се такође блатом бацају, из антологија свјетског пјесништва.

Или да ће моћи да затоме вјечни јек гусала који је оглашавао покољења?! Могу им рећи да су недавно, настојањем аутора ових редова и његових француских пријатеља, српске гусле, баш уз стихове *Мајке Југовича* и *Косовке дјевој-*

ке, величанствено зајечале на Сорбони, једном од свеучилишта европске културе.

Јеврем Брковић ме оптужује да сам ратнохушкач, подстрекач на рушење Дубровника и варварин – још о лажи о српском разарању Дубровника

Међутим, што се тиче редова овог текста о кобној улози Вељка Милатовића, у сламању величанственог и светог врха Ловћена, нијесам мислио, иако су били написани прије неколико мјесеци, да их уносим у овај трећи дио моје *Одбране* намијењен *Истини* из чистог обзира према њеном уреднику Петру Милатовићу, да му ране не вријеђам, али кад сам му то саопштио, он је рекао: „Нипошто! Не изостављај то што си написао све да ми је најрођенији, а немоли неки улез преко одиве у наше братство и коловођа зла на Ловћену. Уосталом, ако је један Милатовић рушио Његошеву капелу, други ће је обнављати!“ Што Петар заиста чини самим тим што већ годинама са Острогом држи Његошев Ловћен као симбол на свом личном сајту www.milatovic.org, као и на сајту *Истине* изнад рубрике Дневне вести.

На крају својих разних лагарија против мене, Јеврем Брковић ме тешко набјеђује да сам ратнохушкач и варварин, као што ме његов послушник Цимеша набиједио да сам истребљивач, обраћајући ми се овако: „А ви сте, иначе, господине Бећировићу, јавно подржали, наравно из Париза, вандалско рушење Дубровника, којег су рушили ваши Срби и ваши 'српски' Црногорци. Нека вам служи на част акција коју сте водили за што темељније рушење Дубровника. Кад подржавате варваре, и ви сте варварин!“ Само што ме не пријављује Карли дел Понте да ме њени пандури воде у хашку тамницу, гору него ону азачку из народне пјесме.

Међутим, како поводом његових осталих оптужби на мој рачун, тако и поводом ове, истина је крајње поразна по Брковића. Али прије но то покажем, треба да се повратим на велику лаж о разарању Дубровника, будући да сам од изласка првог дијела ове Одбране на сајту Истине од 10. априла, добио преко интернета од нашег честитог Србина, професора Миње Милојковића из Монтреала, драгоцен материјал на енглеском и француском језику са суђења Слободану Милошевићу у Хашком трибуналу.

Испитујући, у току расправе по питању Дубровника, која се одвијала 18. децембра 2002, градоначелника Дубровника из 1991-92, Петра Пољанића, као свједока оптужбе, Милошевић је овога мноштвом непобитних доказа тотално поразио, као што је то учинио са највећим бројем свједока оптужбе због чега је, да би Хашки суд избјегао тоталну катастрофу, на крају био уморен.

Милошевић је, том приликом, дао пројектовати не само видео-касету Цона Петера Махера од 25. марта 1992, на којој се видјело да је стари дубровачки град у ствари нетакнут, већ и једну другу касету, изгледа снимљену од стране дописника „*Индепенденца*“ почетком октобра 1991, приликом посјете групе страних новинара Дубровнику, на којој се такође видјело да Дубровник није уопште претрпио никаква разарања. На то је Пољанић одговорио да су се Дубровчани осјећали угроженим од јединица ЈНА око града, па да су хтјели да дигну галаму у медијима, како би се избјегло најгоре, што се, по њему, десило од 20. до 23. октобра, кад се на Дубровник оборио прави ураган пројектила. Онда га је Милошевић упитао: „Како објашњавате чињеницу да су 30. октобра 1991, што значи недељу дана послје напада који сте малочас навели, страни амбасадори, међу којима амбасадор Велике Британије, Холандије, Италије, Грчке, као и помоћник амбасадора Сједињених Држава, посјетили град и констатовали да Стари град није био оштећен, сем неколико здања на ивици града, не изјављујући ко их је оштетио, већ,

напротив, да су приче о томе како је пало 15 000 граната на град, лишене сваке основе? То је било званично саопштење које нам је дато, свима нама, преко медија, увече 30. октобра те 1991. године."

Пољанић је на ово остао забезекнут, као и на друге чињенице које је Милошевић стао износити: да су испаливане из Старог града гранате на положаје ЈНА око града, посебно на Жарковицу; да је у старом граду кружио један камион са противавионским топом са кога су испаливане неке од тих граната; да су на зидинама била митраљеска и минобацка гнијезда која су тукла околне положаје ЈНА; да су након посјете групе амбасадора паљене гомиле аутомобилских гума у граду како би се стекао утисак да град гори и преокренуло свјетско јавно мњење; да су припадници Збора националне гарде, ЗНГ-а, експлозивом разорили библиотеку и музеј Српске православне цркве; да је „Дубровачки вјесник“ објавио како је погинуло 450 војника ЈНА и територијалне одбране, док се у Дубровнику, према Пољанићу, налазило тек стотинак бранилаца; да су прве жртве на граници Црне Горе и Хрватске биле црногорске, поводом чега је Скупштина Црне Горе одржала комеморативно засиједање; да је ЈНА, неутрализовањем усташких постројби, које су имале план да заиста сруше Дубровник како би се дигао Запад на Србе, у ствари спасила Дубровник, итд., што је потпуно дотукло Пољанића.

Ипак се он ишчуђавао, батргао у својој лажи, тврдећи да су пале хиљаде граната на Стари град, од којих 56 само на Страдун, а 53 на Францискански манастир, који је на Махеровом снимку скоро без огреботина; да су зидови дубровачких здања направљени тако солидно да су могли одољети, али да је унутрашњост тих здања страдала; да он не зна или да први пут чује неке ствари, а да су друге лажне; да је 2000 либерала и осталих црногорских слободара, тада просвједовало на Цетињу против рушења Дубровника уз пјесму: *Са Ловћена вила кличе: ојросиши нам Дубровничке*, очито имајући у виду ону Брковићеву је(в)ремијаду, и томе слично. А негдје сам и прочитао како Брковић каже да би се србо-црногорски рушитељи Дубровника могли искупити за њихов толики грјех једино тако ако би ишли на кољенима, бауљали кроз љуте црногорске и херцеговачке кршеве и врлети све до Дубровника – нешто што је само овај болесни маштар у стању да смисли.

Док Јеврем Брковић тврди да сам подстицао на рушење Дубровника, ја сам јавно преклињао папу Јована Павла II да смирује разбуктале братоубилачке страсти између Хрвата и Срба

Све ово показује колико је без основе, већ на самом терену, Брковићева оптужба да сам хушкао и потпаливао из Париза на што „темељније“ разарање Дубровника и понашао се као варварин, али и да је његова нарицаљка над Дубровником, којом се он толико поноси, једна обична лажуља. Такође сам претраживао на интернету да видим постоје ли призори разарања Дубровника и нашао само два-три увијек, иста од којих на једном сукља пламен из приземља једне зграде, вјероватно књижаре Српске православне цркве. Међутим, има нешто далеко горе по дукљанског поглавицу: не само да нијесам те кобне 1991, кад се на све стране, посебно у Брковићевој другој домовини, ударило у ратне бубње, у томе учествовао него сам, напротив, преко једне од највећих свјетских трибина, проповиједао разум, мир и слогу, као што о томе свједочи моје смјерно обраћање папи Јовану Павлу II, изашло под насловом (*Pour la reconciliation*) „За помирење“ у „Монду“ од 28. маја 1991, а које је већ сјутрадан пренијела „Политика“, тако да Брковић не може рећи да за њега није знао.

Обузет неком врстом пророчког немира, још почетком 1991., док сам се налазио у Подгорици, да се иде у велику трагедију, предложио сам, вративши се у Париз, у свом обраћању папи преко „Монда“ да врховни поглавар католичке цркве што прије дође у Југославију, сретне се и Богослужи са патријархом Павлом и са њим, ријечима истине, покајања и опраштања, смири узавреле братоубилачке демоне који су тресли југословенске народе, у првом реду Хрвате и Србе. „Папин долазак у Југославију, о коме се говори и који се очекује већ годинама писао сам, свакако би допринио да се превазиђе садашње стање ствари, на прагу новог раздора. Сигурно је да ће Хрвати, одани Риму, послушати папу, а да ће га Срби, као добри хришћани, чути.

У сваком случају може се радо замислити искушљујући сусрет два духовна поглавара, папе и патријарха, како се заједно моле и служе помен на неком од стратишта српског народа под хрватско-усташким терором за вријеме Другог свјетског рата. На примјер, у Јасеновцу, страшном логору смрти, гдје је пострадао стотине хиљада невиних Срба. Или на једном од хиљаду и тринаест јама широм Крајине, Далмације и Херцеговине, гдје је бачено много Срба – људи, жена и дјеце! Или пак над остацима неког од многобројних православних храмова, порушених или спаљених, понекад са вјерницима унутра затвореним. А пошто су те страхе биле, нажалост, почињене од стране његових, Свети отац би такође могао да постави на неком од тих мјеста камен темељац једног великог храма покајања."

Послије ове сугестије да се путем истине, признања грехова и покајања, дође до катарзе неопходне за суживот, камо јединки тако и народа, и подсећања на осуду, додуше усамљену, геноцида над Србима из самог Ватикана од стране чувеног кардинала Ежена Тисерана, наставио сам: „Ево, за садашњег папу одличне и чак неодложне прилике да скине једну страшну хипотеку! Јер, било би несхватљиво да савјест хрватске нације остане заувјек притиснута чудовишним Каиновим бременим које представља милион српских мученика!" Најзад, након подсећања да хрватска нација није никад затражила опрост од Срба, као што је то учинила Њемачка од Јевреја и других европских народа, жртава нацистичког варварства, закључио сам: „Само би ријечи истине и правде од стране папе, осудивши почињено зло и подстакавши Хрвате да пруже руку Србима, чија је рука увијек отворена, могле да успоставе трајне мостове помирења, па чак и новог братства између два народа. Ако би, којом срећом, до тога дошло, што би представљало право чудо, тада би папа и патријарх, увијек под претпоставком да се сретну, могли да поставе један други заједнички камен темељац, за храм помирења."

Рекох и душу своју спасих, као што то учинише тог судбоносног љета двије угледне англоамеричке личности сличним обраћањем папи Војтили, нажалост без резултата, Ричард Уест у „Сандеј Тајмсу“ од 11. августа 1991, и Роберт Д. Каплан у „Њујорк Тајмсу“ односно „Ентернејшнел хералд трибјуну“ од 5. септембра 1991. Хрвати дочекаше на нож мој позив Светом оцу и извршише, писмима и преко телефона такав притисак на „Монд“, какав се, по признању једног од уредника, није видио од времена Вијетнамског рата. Потом ми тројица њихових свештеника, Зорислав Николић, Здравко Остојић и Божидар Нађи, у име дубоко увријеђене хрватске католичке заједнице у Француској, одговорих у „Монду“ од 18. јуна 1991, оптуживши Србе бар за седамосам геноцида укључујући ту и геноцид над Црногорцима послје 1918, о коме толико труби Јеврем Брковић са својом дукљанском дружином. Наравно да нијесу пропустили да окриве Србе ни за хрватски геноцид над Јеврејима. А што се

папе тиче, он ће, по свједочењу бившег Генералног секретара Уједињених нација, Переза де Куелара, тек касније, кад југословенска трагедија буде у пуном јеку, узвикнути: „Боже, шта смо учинили!“ И тек приликом посјете Загребу, у јесен 1994, позваће Хрвате и Србе, кад су се увелико били закрвили, на помирење, што су му неки екстремни Хрвати чак замјерили.

Сво Брковићево безакоње према мени

Ето, то је било сво моје војевање из Париза на Дубровник, што Брковићу ни најмање не смета да ме прогласи за ратнохушкача и варварина, као што се није либио да ме безаконно прогласи, сам или са својим хајкашима, за прљавог и бескрупулозног манипулатора свјетског јавног мњења поводом Ловћена; за нечасну особу коју одбија од себе љукачем неко ко је, као и милиони Француза, сазнавао о Ловћену и Његошу управо из мојих текстова, или оних које сам иницирао; за пигмеја, наравно у поређењу са књижевним дином Брковићем кога његове удворице стављају уза самог Његоша; за небулозног духовног дефранданта, што је већ само по себи бесмислица, јер једна ријеч не иде уз другу; за клеветника који вријеђа Брковића и његове ласкавце самим тим што се усуђује да им одговори; за четника, за неочетничко-идеолога, за четника са дна морачке каце, најзад за озлоглашеног четничину, што ће рећи кољача, што је ипак премного од стране једне усташке богобитине; за овејаног велико-српског националисту, пропагандисту и плаћеника, мада моје књиге није спонзорисало никакво српско министарство, као што је Брковићеве хрватско Министарство одбране; за клеро-шовинисту и шизофреника који шири вијести да власт хоће да потопа цијелу Црну Гору; за обмањивача јавности да је Његошева капела икад била у грбу Црне Горе; за отуђеника, одрода и негатора свега црногорског; за душманина вајног црногорског историјског и националног идентитета оличеног, по тамо њима, у садашњој проклетињи на Ловћену; за пропагатора геноцида у односу на Црну Гору, што ће рећи за подстицање на масовно убијање; и на крају, за аутора оне фотографије што су Брковићу направили и у јавност пустили увријеђени и огорчени радикали! И још ми

тражи, преко суда у Подгорици, да му, поврх свега тога, платим педесет хиљада евра, иако, да сам имао времена да се њиме до сада бавим, као што то сада чиним од невоље, ову бујицу увреда, клевета и подвала, не би подмирила нити ме обештетила с његове стране ни сума десет пута већа! Додајем да је било крајње вријеме, пошто су сви ови Брковићеви напади на мене били јавни, да се и ја јавно огласим и покушам да му чувам образ као он мени, што чиним овом Одбраном.

Његошев Ловћен као свесрпски планетарни симбол

У ствари, све што више вал истине, који се прије више од петнаест година, дигао о Ловћену, нараста до небеса и заједно са стихијама, муњама и громовима, кишама, сњеговима и мразевима против којих не помажу никакве страже, разорног удара у болшевичко-усташку пећину на Ловћену, то њеног врховног жреца и стражара, Јеврема Брковића, хвата паника. Он све више схвата да је изгубио битку против Ловћена каквим су га били обликовали вјечност и владику, и настоји да још нашкоди колико може, као и да, блатећи друге, пере своју сопствену прљаву прошлост. Јер, уморена Његошева задужбина, од исте зликовачке руке од које и њен други ктитор и знатан дио његовог народа, непрестано васкрсва у српској души, јер се оскрушени и разграђени ловћенски олтар саграђује у пјесмама, у сликама, у одликовањима, на гуслама; јер свирело ишчупани Божији цвијет са Ловћена, ниче и умножава се диљем Црне Горе: у Прчању, у Косијеву, у Голији, на Бјеласици и другдје.

Нека настави да ниче и да се умножава по свим српским и страним земљама, по свим континентима гдје Срби живе! Нека, као и до сада надахњује ствараоце, пјеснике, умјетнике и повјеснике! Нека, захваљујући интернету, божаствени призор Његошевог Ловћена преплави свијет и постане један од симбола српског отпора злу и побједи над злом које се над Србе острвило како оно може само да се острви на оне који су невини и праведни. Али, узалуд, као што је то показао примјер нашег невиног пострадаога Господа Исуса Христа који већ двије хиљаде година живи добром, правдом и истином у људским душама и у њима се прославља.

Комнен Бећировић

Немац о Србима

Немачки пастор о нама

• *Проповед коју је одржао немачки протестантски свештеник Фридрих Грисендорф, године 1945, у своме селу Евенбург крај Оснабрика, где се иада налазило на хиљаде српских заробљеника*

„...Наша отаџбина је изгубила рат. Победили су Енглези, Американци, Руси. Можда су имали бољи материјал, више војске, боље војсковође. Но, то је у ствари изразито материјална победа. Ту победу су однели они. Међутим, има овде међу нама један народ који је од свих победника извојевао једну много лепшу, другу победу. Победу душе, победу срца, победу мира и хришћанске љубави. Тај народ су Срби.

Ми смо их раније само површно познавали. Али смо такође добро знали шта смо ми чинили у њиховој отаџбини. Убијали смо на стотине Срба, који су бранили земљу; за једног нашег убијеног војника, који је иначе представљао власт окупатора – насилника. Па не само да смо то чинили, већ смо са благонаклоношћу посматрали како тамо на Србе пуцају са свих страна: и Италијани, и Мађари и Шиптари и Бугари и... Знали смо да се овде, међу нама, налази 5.000 Срба, официра који су некада представљали елиту друштва у својој земљи. А сада личе на живе костуре, малаксали и изнемогли од глади. Знали смо да код Срба живи веровање да „ко се не освети – тај се не посвети“, и ми смо се заиста плашили освете тих српских мученика.

Бојали смо се да ће они после капитулације наше земље чинити с нама оно што смо ми њима чинили. Живо смо за-

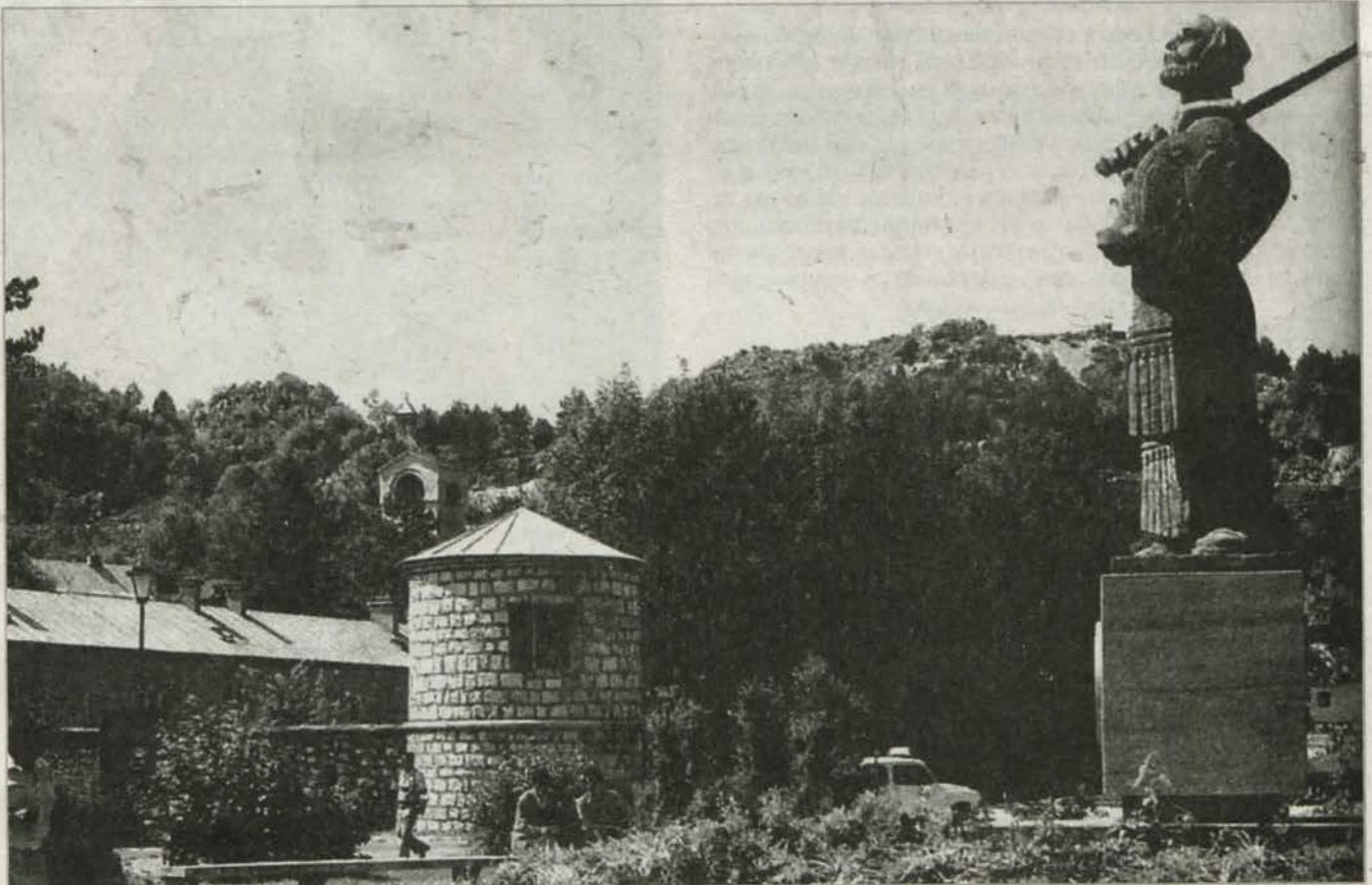
мишљали ту драму и већ смо у машти гледали нашу децу како плове низ канализацију или их пеку у градској пекари. Замишљали смо убијање наших људи, силовање наших жена, рушење и разарање наших домова. Међутим, како је било?

Кад су покидане логорске жице и када се 5.000 српских костура расуло слободно по нашој земљи, они су миловали нашу децу поклањајући им бомбоне, мирно разговарали са нама. Срби су, дакле, миловали децу оних који су њихову отаџбину у црно завили. Тек сада разумемо зашто је наш велики песник Гете учио српски језик. Сада тек схватамо зашто Бизмаркова последња реч на самртној постељи беше – Србија!

Та победа је већа и узвишенија од сваке материјалне победе! Такву победу, чини ми се, могли су извојевати и задобити само Срби, одгојени у њиховом светосавском духу и јуначким српским песмама које је наш Гете тако много волео...

Ова победа ће вековима живети у душама Немаца, а о тој победи и Србима који су је извојевали, желео сам да посветим ову моју последњу свештеничку проповед”.

Петар Кандић

Црногорцима је остало само камење

Историја на наш начин

• *Александар Николајевич Појов (1820-1877) је руски буржоаски историчар и дописни члан Петербуршке академије наука. У неким својим радовима из историје српске војвођине, Појов разоткрива агресивни карактер војвођинске католичке цркве. Аутор је боравио у Црној Гори 1842. године и био први руски слависта који ју је посетио. О томе је објавио књигу „Путовање у Црну Гору“ (изд. на руском 1847, а на српском Сл. листу РЦГ, 2000. год.)*

Његош у Дубровнику

Он (Његош—пр. П. К.) ме поздравио чистим руским језиком и представио везиру, који је био поријеклом Србин, иако мухамеданац Ризван Беговић. После извјесног времена, везир је пошао.

„Осјећајте се као код своје куће” — рекао ми је владика. Његово искрено лице, једноставност и природност у опхођењу, привлачни манири примјетни су код њега, на први поглед. Након неколико минута ја сам се, стварно, осјећао као код куће.

„Како огромна удаљеност раздваја Русију и Црну Гору, рече владика, а ево како смо се нас двојица брзо зближили, очигледно је наша сродност јача од географских удаљености. Руси и Црногорци су увијек браћа, ма гдје и ма кад се срели”.

Четири језика

Кад уђете у било који далматински град, ви ћете одједном чути три језика: италијански, којим говоре варошани, њемачки, језик чиновника, и српски, којим говори сав народ. Ако се њима дода и латински у католичком богослужењу и у школама, добијамо четири језика, од којих сваки има право на грађанство. Њемачки, као језик управе, италијански као језик образованог далматинског сталежа, давно италијанизованог и помијешаног са Италијанима; латински, као језик латинске цркве и науке, и на крају српски, као језик читавог народа. Овакав положај ниједном од та четири језика не даје могућност да се развија слободно.

Римокатоличка пропаганда

И те стихије нису долазиле тихо и спајале се у једну, као последица узајамног саосећања. Не, оне су се стално бориле и даље се боре међу собом. Словенски народ се бори против утицаја Италијана и Њемаца, православље са латинизмом, и та борба представља центар свих других и наставља се кроз историју Далмације. Некада је читава та држава била православна. Када су пали Византија, Србија и Бугарска, Далмација је поцијепана изнутра, и није могла да се одупре утицају Италије. Венеција је завладала свим приморским градовима и заједно са својим обичајима и језиком, унијела у њих латинско приповиједање које је поткријељено спољашњим снагама и није ишчезло до данас. Сада већ више од трећине становништва чине западни католици, али остали још чувају православље. Дубровник је више од свих осталих потпао под туђи утицај. Убрзо је постао богат и ступио у односе са католичким западом. На његов живот и управу снажно се одразио италијански утицај. Ојачала је аристократи-

ја, спласнуо је друштвени живот Словена, и народ је постао тужни обвезник својих сународника. Католичка пропаганда продрла је заједно са италијанским правима. Скоро сви становници Дубровника промијенили су стару вјеру, како су сами далматински католици називали Источно православље. У Дубровнику, у саборној цркви, Свети Франћео је прорицао да ће град достићи дефинитивно благостање када у њему не буде било ниједног православца. Често су понављане крваве сцене са православцима. Убрзо су сви становници постали Латини и Дубровник је нестао.

Још недавно (1834. године) одиграо се занимљив догађај: у Далмацији грађанин Ј., марљиви Латин, успио је да у латинску вјеру преокрене седам хиљада људи. За њих су подигли нова села (Кричке и Балке изнад Шибеника), установи-

ли приходе, поставили свештенике. Али, после извјесног времена један од свештеника био је убијен, други изненада умро, становници су се разбјежали и поново се вратили у православље. У то вријеме се сазнало за припајање Уније Русији. Православни Далматинци радосно су поздравили тај дан.

Брзо сам разгледао град и ушао у православну цркву, која се налази на врху узвишења које дијели Дубровник од Гржа. Она није велика и споља изгледа сиромашно, наоко је разбацано крупно камење, често обрасло бршљеном и украшено жбуњем алоје. Винова лоза живописно се таласа по зидовима цркава...

Приморци не једу жабе и корњаче

Которски округ је у то вријеме (доба И. Црнојевића – пр. П. К.) већ био под покровитељством Венеције. Видећи положај Црне Горе, венецијанска власт, и заједно с њом римокатоличка пропаганда, почеле су јаче да дјелују. Желећи да заувјек прекине везе приморца са Црном Гором, Венеција је одлучила да уништи православље у приморју и сво становништво преобрати у латинство. Ради остварења тог циља, они су поступали на следећи начин. Близу Котора је био познати православни манастир Превлака, који је још саградио Стефан Првовјенчани, српски краљ. Тај манастир је био средиште православља. Римски католици су овдје једном отровали 72 калуђера и разрушили манастир...

Паштровићи припадају Которском округу и заједно са три села, које називају Тре комуни (Побори, Маине и Брајићи) представљају улаз у град Будву. Сав тај округ се састоји од узаног обалног појаса копна, чија се ширина креће од једне половине до највише двије италијанске миље, а граничи се са Црном Гором, Турском и Албанијом. У њему живи око тридесет хиљада становника и сви су, изузимајући двије арнаутске и у дванаест италијанских породица, славено-српска племена. Сви су православне вјере, изузимајући двадесет девет породица, од којих двадесет осам живи у Будви. У

округу има осамнаест цркава и седам манастира, али у тим манастирима нема више него по један, два или највише три калуђера... Али, насупрот Латинима, приморци не једу жабе и корњаче.

Дуго смо посматрали плаво небо, обасјано зрацима сунца и, исто тако, плаво море, не обраћајући пажњу на то што нас је снажни вјетар сркоз пробијао и само што нисмо дрхтали од хладноће. Ја сам сједио на камену, а стари Шпиро (пратица Попова- П. К.) је сједио поред мене, ослоњен на пушку, и нешто се дубоко замислио.

– Јеси ли уморан, Шпиро? питао сам га.

– Не, одговорио је он. Мало је поћутао, а онда са тугом додао, показујући на приморје и турску страну:

„Све су нам узели: Турци поља, а Латини море. Црногорцима је остало само камење!”

Петар Кандић

С мора почиње српска историја

• *Кад су се Срби доселили на Балкан, нису могли одмах да образују своје државе. За њо је било њо-иребно времена, конценирације, снаге. Требало је рушии сиране државе да би се образовале своје. Срби су били расириени, расуи на огромној ирииорији, иодељени на илемена. Било их је на ириморју, близу њега и далеко од њега. Свеукуиу државу нису могли образоваи док не сиворе низ малих иворевина. Од малога насиаје велико*

Историјски је интересантно да су прве српске државне творевине настале на приморју, јер су Срби превасходно континентални народ, дошли су из предела где нико мора видео није, нису имали никакве лађе ни приморска оруђа, а све су државе чувале своје приморске поседе као очи у глави.

Па ипак, Срби су ту образовали своје прве самосталне или полусамосталне државе. То су историјски факти који су стварност, иако изгледају апсурдно и парадоксално.

На мору су они и своју нову културу почели да формирају. Од мора су струјања ишла ка копну.

Кад се говори о мору, мисли се увек на Јадранско море. Срби су међутим, допрли до Егејскога мора пре можда него до Јадранског, али су га одмах напустили. После су, под потоним Немањићима, били овладали великим делом његове обале. Ни Бог ни људи нису били склони надирању Срба ка Егеју.

Но, сад о питању где је настала српска историја. При томе, као увек, пустићемо странце, несрбе, да говоре, и то махом људе од пера и ауторитета.

Професор словенске историје на немачком Прашком универзитету, Константин Хефлер, писао је у једној великој студији о српској историји, говорећи о преднемањићком добу:

„Дуго времена је такође изгледало да је за Србију важније шта се догађа на обалама и острвима Јадранског мора, од Драча до Дубровника и од Дубровника до Задра, него шта се збива на левој обали Вардара, који је толико дуго представљао источну границу Србије, ако се уопште за то доба може говорити о једној српској држави.“

Никола Јорга, најпознатији историчар Балкана пише:

„Јер Србија има три дела: Србија унутрашња, византијска, управљена извесног момента према Дунаву и најзад Цариграду, затим Србија јадранских обала и Србија далматинска. Од старе Зете, која је после понела и име Црне Горе, из Котора је формирано прво краљевство Срба.“

Скорашњи француски путописац Пјер Марж, у опису својих путовања по западним српским областима 1912, пише:

„Баш у Црној Гори су Срби већ одвојени од Хрвата, створили своју државу (око 900 године), одакле се напослетку проширише на Балкану и у Босни. Ова мала српска земља беше језгро великог српског царства у средњем веку, као што је било и њихово(српско) последње уточиште у модер-

ним временима... Стара Србија се може упоредити и са воћем чије језгро чиниаше Црна Гора...“

Сад неколико словенских писаца, опет по избору.

Познати слависта и историк Павле Јосип Шафарик писао је у својим „Словенским Старожитношћима“ да су првобитне „границе Србије биле: на западу море, које оплакује српска острвља од Бара до ушћа Цетине“. И даље каже: „Од ове првобитне и старе Србије треба разликовати Србију која је настала тек освајањима Стефана Немање и његових наследника...“ Но и Немања је, каже Шафарик, придодао својој држави један део приморја (на ушћу Дрима).

Руски историк Аполон Мајков писао је у својој „Историји српског народа“:

„Задуго прије Немањића, језгро је Србије била Зета, која се у тадашњем смислу зваше Далмација и Дукља. У Зети је била Србији власт... Зета је била њен најглавнији дио, који је највише могао у државним пословима... Зета бијаше највиши угао Лужне Србије...“

Зета, иако бијаше на мору, држећи залив Которски, где је пристаниште једно између најљепших на свијету, опет имаше што имају земље што нијесу на мору, јер у њој, над равницама које јој народ хранише, те могаху бити без морске трговине, владаху планине које везаху са осталом Србијом. Од значења тежачког и трговачког бијаше у њој претежније државно које имаше за Србију. Стога, кад остале области отпадоше од Србије она бијаше једнако с њом у вези.“

И културна наша историја почиње некако са мора па тако, на примјер, најстарији српски историјски споменик (бар најстарији сачуван), „Летопис“ попа Дукљанина настао је на српском приморју.

У својој одличној монографији уз текст „Летописа“, проф. Фердо Шишић пише: „Колико данас знамо, најстарији наш књижевник и летописац јесте по имену иначе непознати поп Дукљанин. Зато мислим да се може с много разлога казати да је Летопис попа Дукљанина написан најдоцније око године 1200, односно, како је већ Јиречек одредио, у другој половини 12. века...“ Стр. 184: „А сада да закључимо: ако поп Дукљанин и не запрема ни као писац ни као историјски извор видније место, ипак немојмо сметнути с ума да је он не само наш, него управо наш најстарији познати књижевник.“

„Јер Србија има три дела: Србија унутрашња, византијска, управљена извесног момента према Дунаву и најзад према Цариграду, затим Србија јадранских обала и Србија далматинска. Од старе Зете, која је после понела име Црна Гора, из Котора је формирано прво краљевство Срба.“

Зета, иако бијаше на мору, држећи залив Которски, где је пристаниште једно између најлепших на свету, опет имаше што имају земље што нијесу на мору, јер у њој, над равницама које јој народ хранише, те могаху бити без морске творевине, владаху планине које везаху са осталом Србијом. Од значења тежачког и трговачког бијаше у њој претежније државно које имаше за Србију. Стога, кад остале области отпадоше од Србије она бијаше једнако с њом у вези"

У коментарима „Летописа“ пише проф. Шишић „пре свега да је поп Дукљанин био Словен (Србин) из Зете.“

Маџарски историчар Лудвиг Талоци каже у једној својој веома критичкој расправи о „Летопису“ попа Дукљанина:

„Важна је и та околност да је „Летопис“ попа Дукљанина са свим својим варијантама угледао света у јужном делу Далмације, где је старосрпство, које је ту на обали код своје куће, оставило снажне трагове у литератури. Нигде друго није нађен ниједан примерак.“

А баш Талоци није био нимало пријатељ Срба.

Стручњаци мисле да је наша црквена архитектура, која нам је донела толико славе (па и данас од ње живимо), да је та архитектура настала на приморју. Тако се канда изразио савремени енглески историчар уметности Сесил Стјуарт. Његово дело су приказали др Божидар Пурић и Бранко Машић. Овај је у једном новинском чланку 1961. писао:

„Као први и прави модел Рашке школе, Стјуарт је открио малу и неизгледну цркву Св. Луке у Котору. То је задужбина Стефана Немање из 1196. године. Испод саме которске стене, зидана од грубог тесаног камена без живописа. Али су ту махом примењени основни принципи српског средњовековног неимарства уопште.“

Не само да је архитектоника храмова имала свој зачетак на приморју, већ је ту започело и само задужбинарство као појава. О томе пише проф. Перо Слијепчевић:

„Хук задужбина у нас почиње од мора, као краљевство и крет, прелази у Рашку, силази у Македонију, па се повлачи на Дунав и на запад“

И у фрескама, специјално портретима, предњачи српско приморје. Тако најстарији портрет у нашој средњовековној уметности налази се у цркви Св. Михајла, код Стона, у приморју. Рађен је у последњим десетинама једанаестог века и

представља, вероватно, првог српског краља, Михаила, из владарске куће коју је основао требињски кнез Војислав. За разлику од потоњих наших средњовековних портрета, портрет у Стону изведен је у романском, а не у византијском стилу, али је замисљен на исти начин као и портрети у доба Немањића: владар је насликан у този донатора са моделом цркве у руци у свечаном орнату.

И нововека српска држава је прво настала у приморју, па после тек на континенту Балкана. Прво је, фактички бар, настала Црна Гора а после Србија.

Црна Гора, сасвим близу мора (испочетка само близу мора) фактички постоји од почетка 18. века, Србија од почетка 19. века. Морску обалу Црна Гора није имала, нити је могла имати, али одмах иза првих морских гребена она је егзистирала. Кад је црногорски књаз Никола проглашен за краља (и Црна Гора за краљевину) 15. августа 1910, Никола I је истог дана у Народној скупштини на Цетињу казао: „Ја примам краљевско достојанство, које проширеној Црној Гори припада по историјском праву и по сопственим заслугама, будући тврдо убеђен, да ће све велике силе са благословом поздравити, поред једне српске краљевине у српском Подунављу, ову другу у српском приморју“.

Тада је Црна Гора имала парче мора, но она се сва, са пуним правом, оглашује за приморску Србију. Још кад је добио тај мали појас мора (Бар са околином, а потом Улцињ, или најјужније српско приморје), владар Црне Горе Никола I је спевао (на вече Никола-дне 1877“) једну заносну песму „Мору“. У њој даје изрази радости што су се опет спојиле „злобно раздвојене“ двије стихије, двије слободе – „Моје горе, твоје воде“. Последња строфа гласи:

*Буди моје море илаво,
И уз камен мој ијенуши,
Док је свјећа, док је људи,
Док ие сунце не исуши!*

После је краљ Никола учинио, попут млетачких дуждева, церемонију „Вјенчања с морем“, бацивши са окићене лађе златну бурму у море. Ту га је, директно и индиректно, пратио цео српски народ. Толико се тада пажње поклањало и наде спајало са поновним вијањем српске заставе на Јадрану, верујући да се историја понавља: да је посед мора предзнак поновне српске славе и величине.

Јер, књаз Никола је био запосео море за Српство и нико му то није спорио.

То је потврдио и његов последник и унук, краљ Александар, кад је 1925. учинио званичну посету целом Јадранском приморју. Званичан описивач његовог пута Станислав Краков је писао:

„То чудно море привукло је краља, и он је при првом сусрету осетио једну нову љубав и угледао нове путеве. Зато је Краљ био узбуђен када је на ручку у Бару дигао чашу и наздравио: У Бару, на овом првом кораку слободног српског мора, дижем чашу за наше благаостање.“

Лазо М. Костић

Кад је црногорски књаз проглашен за краља (и Црна Гора за краљевину) 15. августа 1910, Никола I је истог дана у Народној скупштини на Цетињу казао: „Ја примам краљевско достојанство, које проширеној Црној Гори припада по историјском праву и по сопственим заслугама, будући тврдо убеђен, да ће све велике силе са благословом поздравити, поред једне српске краљевине у српском подунављу, ову другу у српском приморју“.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.

Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.